

Medlemmer af Folketinget Frank Aaen (EL) m.fl. har meddelt mig, at de ønsker at stille følgende forespørgsel til udenrigsministeren:

»Hvad kan regeringen oplyse om kampen mod dødsstraf i anledning af Verdensdagen mod dødsstraf?«
(Forespørgsel nr. F 2).

Medlemmer af Folketinget Per Clausen (EL) m.fl. har meddelt mig, at de ønsker at stille følgende forespørgsel til indenrigs- og sundhedsministeren:

»Vil ministeren oplyse, om regeringen forventer, at den fortsatte eksplosive vækst i antallet af behandlinger på privatsygehuse og i antallet af sygeforsikringer vil fortsætte i de kommende år, og om denne udvikling er udtryk for regeringens visioner for sundhedsområdet, og herunder redegøre for, hvordan han set i lyset af denne udvikling vil sikre et offentligt sundhedsvæsen af høj kvalitet samt lige og gratis adgang til sygdomsbehandling?«
(Forespørgsel nr. F 3).

Ministeren for nordisk samarbejde (Connie Hedegaard) har meddelt mig, at hun ønsker i henhold til forretningsordenens § 19, stk. 4, at give Folketinget en skriftlig

Redegørelse om det nordiske samarbejde 2006-07.
(Redegørelse nr. R 2).

Eksemplarer vil blive omdelt og redegørelsen optaget i Folketingstidende.

Redegørelsen vil komme til forhandling fredag den 12. oktober 2007.

Kl. 13:05

Samtykke

Formanden:

Her ved starten af det nye folketingsår træder en række ændringer af forretningsordenen i kraft. Bl.a. flyttes spørgetimen til onsdag, således at spørgetime og spørgetid afvikles i forlængelse af hinanden. Som noget nyt skal spørgere og eventuelle medspørgere tale fra en transportabel talerpult, som hver onsdag vil blive opstillet på ordførerbordet. En sådan ændring kan kun gen-

nemføres med Tingets samtykke, men hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg samtykket som givet.

Det er givet.

Det første punkt på dagsordenen er:

1) Valg til stående udvalg m.v.

Kl. 13:06

Meddelelse om valggrupper

Formanden:

Til disse valg er anmeldt følgende valggrupper:
en gruppe på 95 medlemmer: Venstre, Dansk Folkeparti, Det Konservative Folkeparti, Ny Alliance og Fólkaflokkurin;

en gruppe på 83 medlemmer: Socialdemokratiet, Det Radikale Venstre, Socialistisk Folkeparti, Enhedslisten, Tjoðveldisflokkurin (TF), Si-umut (SIU) og Inuit Ataqaṭigiit (IA).

Der foreligger indstilling fra grupperne om disse. Navnene på de valgte kan findes på Folketingets hjemmeside og i Folketingstidende.

Samtidig er fra grupperne fremkommet forslag om valg af formand og næstformand. Der er kun bragt én i forslag til hver af disse poster, og navnene bliver optaget i Folketingstidende.

Skulle der inden kl. 12 i morgen komme indsigelse mod et eller flere af valgene af formænd og næstformænd, vil der blive indkaldt til sættemøde i det pågældende udvalg.

Valg af 16 medlemmer til Udvalget for Forretningsordenen.

Valgt blev:

- 1 Christian Mejdahl (V)
- 2 Svend Auken (S)
- 3 Poul Nødgaard (DF)
- 4 Helge Adam Møller (KF)
- 5 Niels Helveg Petersen (RV)
- 6 Troels Lund Poulsen (V)
- 7 Birthe Rønn Hornbech (V)
- 8 Hans Christian Schmidt (V)
- 9 Flemming Damgaard Larsen (V)
- 10 Jens Vibjerg (V)
- 11 Kristian Thulesen Dahl (DF)
- 12 Peter Skaarup (DF)
- 13 Pia Christmas-Møller (KF)

- 14 Naser Khader (NY)
- 15 Carsten Hansen (S)
- 16 Frode Sørensen (S)
- 17 Lissa Mathiasen (S)
- 18 Lise von Seelen (S)
- 19 Margrethe Vestager (RV)
- 20 Ole Sohn (SF)
- 21 Line Barfod (EL)

(Udvalget for Forretningsordenen består af Folketingets Præsidium (nr. 1-5) tillige med 16 valgte medlemmer).

Formand: Christian Mejdahl (V)
Næstformand: Svend Auken (S)

Valg af 17 medlemmer til Udvalget til Valgs Prøvelse.

Valgt blev:

- 1 Kurt Kirkegaard (V)
- 2 Anne-Mette Winther Christiansen (V)
- 3 Birgitte Josefsen (V)
- 4 Torsten Schack Pedersen (V)
- 5 Karsten Nonbo (V)
- 6 Poul Nødgaard (DF)
- 7 Kristian Thulesen Dahl (DF)
- 8 Allan Niebuhr (KF)
- 9 Flemming Hansen (KF)
- 10 Karen J. Klint (S)
- 11 Lise von Seelen (S)
- 12 Mette Gjerskov (S)
- 13 Carsten Hansen (S)
- 14 Arne Toft (S)
- 15 Niels Helveg Petersen (RV)
- 16 Anne Baastrup (SF)
- 17 Frank Aaen (EL)

Formand: Allan Niebuhr (KF)
Næstformand: Karen J. Klint (S)

Valg af 17 medlemmer og stedfortrædere til Arbejdsmarkedsudvalget.

Valgt blev:

- Til medlemmer:
- 1 Charlotte Antonsen (V)
 - 2 Ulrik Kragh (V)
 - 3 Tina Nedergaard (V)
 - 4 Marion Pedersen (V)

- 5 Jens Vibjerg (V)
- 6 Bent Bøgsted (DF)
- 7 Colette L. Brix (DF)
- 8 Allan Niebuhr (KF)
- 9 Flemming Hansen (KF)
- 10 Thomas Adelskov (S)
- 11 Hüseyin Arac (S)
- 12 Jytte Andersen (S)
- 13 Anne-Marie Meldgaard (S)
- 14 Lone Møller (S)
- 15 Elisabeth Geday (RV)
- 16 Ole Sohn (SF)
- 17 Jørgen Arbo-Bæhr (EL)

Til stedfortrædere for:

- 1-5 Erling Bonnesen (V)
Irene Simonsen (V)
- 6-7 Mikkel Dencker (DF)
Kim Christiansen (DF)
- 8-9 Per Ørum Jørgensen (KF)
Jens Jørgen Nygaard (KF)
- 10-14 Bjarne Laustsen (S)
Ole Stavad (S)
- 15 Elsebeth Gerner Nielsen (RV)
- 16 Anne Baastrup (SF)
- 17 Jens Borking (EL)

Formand: Ulrik Kragh (V)
Næstformand: Jytte Andersen (S)

Valg af 17 medlemmer og stedfortrædere til Boligudvalget.

Valgt blev:

Til medlemmer:

- 1 Marion Pedersen (V)
- 2 Michael Aastrup Jensen (V)
- 3 Kurt Kirkegaard (V)
- 4 Hanne Severinsen (V)
- 5 Søren Pind (V)
- 6 Anita Knakkegaard (DF)
- 7 Mia Falkenberg (DF)
- 8 Allan Niebuhr (KF)
- 9 Flemming Hansen (KF)
- 10 Lissa Mathiasen (S)
- 11 Vibeke Grave (S)
- 12 Jytte Andersen (S)
- 13 Hüseyin Arac (S)
- 14 Bjarne Laustsen (S)
- 15 Charlotte Fischer (RV)
- 16 Morten Homann (SF)
- 17 Jens Borking (EL)

Til stedfortrædere for:

- 1-5 Ulrik Kragh (V)
Hans Christian Schmidt (V)
- 6-7 Colette L. Brix (DF)
Kim Christiansen (DF)
- 8-9 Henriette Kjær (KF)
Lars Barfoed (KF)
- 10-14 René Skau Björnsson (S)
Rasmus Prehn (S)
- 15 Elsebeth Gerner Nielsen (RV)
- 16 Holger K. Nielsen (SF)
- 17 Lotte Bundsgaard (S)

Formand: Lissa Mathiasen (S)

Næstformand: Allan Niebuhr (KF)

Valg af 17 medlemmer og stedfortrædere til Det Energifpolitiske Udvalg.

Valgt blev:

Til medlemmer:

- 1 Joan Erlandsen (V)
- 2 Eyvind Vesselbo (V)
- 3 Jens Kirk (V)
- 4 Lars Christian Lilleholt (V)
- 5 Ellen Trane Nørby (V)
- 6 Tina Petersen (DF)
- 7 Hans Kristian Skibby (DF)
- 8 Per Ørum Jørgensen (KF)
- 9 Christian Wedell-Neergaard (KF)
- 10 Torben Hansen (S)
- 11 Jens Christian Lund (S)
- 12 Kim Mortensen (S)
- 13 Ole Vagn Christensen (S)
- 14 Arne Toft (S)
- 15 Martin Lidegaard (RV)
- 16 Anne Grete Holmsgaard (SF)
- 17 Per Clausen (EL)

Til stedfortrædere for:

- 1-5 Hans Christian Schmidt (V)
Svend Erik Hovmand (V)
- 6-7 Jørn Dohrmann (DF)
Mia Falkenberg (DF)
- 8-9 Allan Niebuhr (KF)
Henriette Kjær (KF)
- 10-14 Vibeke Grave (S)
Henrik Sass Larsen (S)
- 15 Bente Dahl (RV)
- 16 Poul Henrik Hedeboe (SF)
- 17 Carsten Hansen (S)

Formand: Eyvind Vesselbo (V)

Næstformand: Anne Grete Holmsgaard (SF)

Valg af 17 medlemmer og stedfortrædere til Er- hvervsudvalget.

Valgt blev:

Til medlemmer:

- 1 Kim Andersen (V)
- 2 Jacob Jensen (V)
- 3 Kurt Kirkegaard (V)
- 4 Jens Hald Madsen (V)
- 5 Marion Pedersen (V)
- 6 Colette L. Brix (DF)
- 7 Kim Christiansen (DF)
- 8 Per Ørum Jørgensen (KF)
- 9 Flemming Hansen (KF)
- 10 Kim Mortensen (S)
- 11 Jens Christian Lund (S)
- 12 Niels Sindal (S)
- 13 Karen Hækkerup (S)
- 14 Poul Erik Christensen (RV)
- 15 Bente Dahl (RV)
- 16 Poul Henrik Hedeboe (SF)
- 17 Frank Aaen (EL)

Til stedfortrædere for:

- 1-5 Troels Christensen (V)
Inger Beinov Støjberg (V)
- 6-7 Walter Christophersen (DF)
Mikkel Dencker (DF)
- 8-9 Christian Wedell-Neergaard (KF)
Jens Jørgen Nygaard (KF)
- 10-13 Ole Vagn Christensen (S)
Mette Gjerskov (S)
- 14 Mogens Jensen (S)
- 15 Morten Helveg Petersen (RV)
- 16 Steen Gade (SF)
- 17 Frode Sørensen (S)

Formand: Kim Andersen (V)

Næstformand: Colette L. Brix (DF)

Valg af 17 medlemmer og stedfortrædere til Europaudvalget.

Valgt blev:

Til medlemmer:

- 1 Charlotte Antonsen (V)
- 2 Erling Bonnesen (V)

- 3 Jens Kirk (V)
- 4 Birgitte Josefsen (V)
- 5 Ellen Trane Nørby (V)
- 6 Morten Messerschmidt (DF)
- 7 Martin Henriksen (DF)
- 8 Helle Sjelle (KF)
- 9 Lars Barfoed (KF)
- 10 Svend Auken (S)
- 11 Rasmus Prehn (S)
- 12 Niels Sindal (S)
- 13 Mette Gjerskov (S)
- 14 Elisabeth Arnold (RV)
- 15 Lone Dybkjær (RV)
- 16 Anne Grete Holmsgaard (SF)
- 17 Rune Lund (EL)

Til stedfortrædere for:

- 1-5 Jens Hald Madsen (V)
Troels Lund Poulsen (V)
- 6-7 Hans Kristian Skibby (DF)
Mia Falkenberg (DF)
- 8-9 Pia Christmas-Møller (KF)
Christian Wedell-Neergaard (KF)
- 10-13 Magnus Heunicke (S)
Jens Christian Lund (S)
- 14 Per Kaalund (S)
- 15 Elisabeth Geday (RV)
- 16 Villy Søvnald (SF)
- 17 Per Clausen (EL)

Formand: Elisabeth Arnold (RV)

Næstformand: Charlotte Antonsen (V)

Valg af 17 medlemmer til Finansudvalget.

Valgt blev:

- 1 Peter Christensen (V)
- 2 Svend Erik Hovmand (V)
- 3 Flemming Damgaard Larsen (V)
- 4 Troels Lund Poulsen (V)
- 5 Tina Nedergaard (V)
- 6 Kristian Thulesen Dahl (DF)
- 7 Karin Nødgaard (DF)
- 8 Christian Wedell-Neergaard (KF)
- 9 Pia Christmas-Møller (KF)
- 10 Jens Peter Vernersen (S)
- 11 Klaus Hækkerup (S)
- 12 Morten Bødskov (S)
- 13 Lissa Mathiasen (S)
- 14 Jan Petersen (S)
- 15 Morten Helveg Petersen (RV)

- 16 Ole Sohn (SF)
- 17 Frank Aaen (EL)

Formand: Kristian Thulesen Dahl (DF)

Næstformand: Flemming Damgaard Larsen (V)

Valg af 17 medlemmer og stedfortrædere til Forsvarsudvalget.

Valgt blev:

Til medlemmer:

- 1 Gitte Lillelund Bech (V)
- 2 Jens Hald Madsen (V)
- 3 Kristian Pihl Lorentzen (V)
- 4 Karsten Nonbo (V)
- 5 Marion Pedersen (V)
- 6 Hans Kristian Skibby (DF)
- 7 Peter Skaarup (DF)
- 8 Allan Niebuhr (KF)
- 9 Tom Behnke (KF)
- 10 Per Kaalund (S)
- 11 Poul Andersen (S)
- 12 Bjarne Laustsen (S)
- 13 John Dyrby Paulsen (S)
- 14 Marianne Jelved (RV)
- 15 Morten Helveg Petersen (RV)
- 16 Holger K. Nielsen (SF)
- 17 Frank Aaen (EL)

Til stedfortrædere for:

- 1-5 Naser Khader (NY)
Hans Christian Schmidt (V)
- 6-7 Bent Bøgsted (DF)
Søren Krarup (DF)
- 8-9 Pia Christmas-Møller (KF)
Helge Adam Møller (KF)
- 10-14 Niels Sindal (S)
Jeppe Kofod (S)
- 15 Høgni Hoydal (TF)
- 16 Villy Søvnald (SF)
- 17 Rune Lund (EL)

Formand: Allan Niebuhr (KF)

Næstformand: Jens Hald Madsen (V)

Valg af 17 medlemmer til Indfødsretsudvalget.

Valgt blev:

- 1 Hans Andersen (V)
- 2 Britta Schall Holberg (V)

- 3 Karsten Nonbo (V)
- 4 Irene Simonsen (V)
- 5 Eyvind Vesselbo (V)
- 6 Søren Krarup (DF)
- 7 Jesper Langballe (DF)
- 8 Allan Niebuhr (KF)
- 9 Henriette Kjær (KF)
- 10 Sophie Hæstorp Andersen (S)
- 11 Troels Ravn (S)
- 12 John Dyrby Paulsen (S)
- 13 Anne-Marie Meldgaard (S)
- 14 Bjørn Medom Nielsen (S)
- 15 Simon Emil Ammitzbøll (RV)
- 16 Ole Sohn (SF)
- 17 Jørgen Arbo-Bæhr (EL)

Formand: Allan Niebuhr (KF)
Næstformand: Søren Krarup (DF)

Valg af 17 medlemmer og stedfortrædere til Kirkeudvalget

Valgt blev:

Til medlemmer:

- 1 Britta Schall Holberg (V)
- 2 Birthe Rønn Hornbech (V)
- 3 Flemming Damgaard Larsen (V)
- 4 Jørgen Winther (V)
- 5 Søren Pind (V)
- 6 Jesper Langballe (DF)
- 7 Søren Krarup (DF)
- 8 Jens Jørgen Nygaard (KF)
- 9 Per Ørum Jørgensen (KF)
- 10 Karen J. Klint (S)
- 11 Hüseyin Arac (S)
- 12 Mogens Jensen (S)
- 13 Bjarne Laustsen (S)
- 14 Arne Toft (S)
- 15 Bente Dahl (RV)
- 16 Pernille Vigsø Bagge (SF)
- 17 Jørgen Arbo-Bæhr (EL)

Til stedfortrædere for:

- 1-5 Anne-Mette Winther Christiansen (V)
Jens Kirk (V)
- 6-7 Poul Nødgaard (DF)
Mia Falkenberg (DF)
- 8-9 Tom Behnke (KF)
Henriette Kjær (KF)

- 10-14 Sophie Hæstorp Andersen (S)
Jan Petersen (S)
- 15 Niels Helveg Petersen (RV)
- 16 Anne Baastrup (SF)
- 17 Line Barfod (EL)

Formand: Birthe Rønn Hornbech (V)
Næstformand: Karen J. Klint (S)

Valg af 17 medlemmer og stedfortrædere til Kommunaludvalget.

Valgt blev:

Til medlemmer:

- 1 Erling Bonnesen (V)
- 2 Troels Christensen (V)
- 3 Michael Aastrup Jensen (V)
- 4 Birgitte Josefsen (V)
- 5 Jens Vibjerg (V)
- 6 Poul Nødgaard (DF)
- 7 Kristian Thulesen Dahl (DF)
- 8 Christian Wedell-Neergaard (KF)
- 9 Allan Niebuhr (KF)
- 10 Jan Petersen (S)
- 11 Ole Stavvad (S)
- 12 Arne Toft (S)
- 13 Lise von Seelen (S)
- 14 Elsebeth Gerner Nielsen (RV)
- 15 Johs. Poulsen (RV)
- 16 Kristen Touborg (SF)
- 17 Line Barfod (EL)

Til stedfortrædere for:

- 1-5 Søren Pind (V)
Jørgen Winther (V)
- 6-7 Birthe Skaarup (DF)
Pia Kristensen (DF)
- 8-9 Lars Barfoed (KF)
Helle Sjelle (KF)
- 10-13 Karen J. Klint (S)
Bjørn Medom Nielsen (S)
- 14 Lene Hansen (S)
- 15 Ole Glahn (RV)
- 16 Anne Baastrup (SF)
- 17 Sophie Hæstorp Andersen (S)

Formand: Poul Nødgaard (DF)
Næstformand: Christian Wedell-Neergaard (KF)

Valg af 17 medlemmer og stedfortrædere til Kulturudvalget**Valgt blev:**

Til medlemmer:

- 1 Troels Christensen (V)
- 2 Flemming Damgaard Larsen (V)
- 3 Ellen Trane Nørby (V)
- 4 Preben Rudiangaard (V)
- 5 Karin Nødgaard (DF)
- 6 Poul Nødgaard (DF)
- 7 Flemming Hansen (KF)
- 8 Per Ørum Jørgensen (KF)
- 9 Leif Mikkelsen (NY)
- 10 Mogens Jensen (S)
- 11 Jytte Andersen (S)
- 12 Troels Ravn (S)
- 13 Jytte Wittrock (S)
- 14 Johs. Poulsen (RV)
- 15 Simon Emil Ammitzbøll (RV)
- 16 Holger K. Nielsen (SF)
- 17 Per Clausen (EL)

Til stedfortrædere for:

- 1-4 Kim Andersen (V)
Eyvind Vesselbo (V)
- 5-6 Peter Skaarup (DF)
Kristian Thulesen Dahl (DF)
- 7-8 Helle Sjelle (KF)
Pia Christmas-Møller (KF)
- 9 Jens Vibjerg (V)
- 10-13 Vibeke Grave (S)
Arne Toft (S)
- 14-15 Bente Dahl (RV)
Morten Østergaard (RV)
- 16 Ole Sohn (SF)
- 17 Jørgen Arbo-Bæhr (EL)

Formand: Troels Christensen (V)

Næstformand: Karin Nødgaard (DF)

Valg af 17 medlemmer og stedfortrædere til Miljø- og Planlægningsudvalget.**Valgt blev:**

Til medlemmer:

- 1 Erling Bonnesen (V)
- 2 Birgitte Josefsen (V)
- 3 Lars Christian Lilleholt (V)
- 4 Inger Beinov Støjberg (V)
- 5 Eyvind Vesselbo (V)

- 6 Jørn Dohrmann (DF)
- 7 Walter Christophersen (DF)
- 8 Christian Wedell-Neergaard (KF)
- 9 Helle Sjelle (KF)
- 10 Ole Vagn Christensen (S)
- 11 Torben Hansen (S)
- 12 Mette Gjerskov (S)
- 13 Martin Lidegaard (RV)
- 14 Ole Glahn (RV)
- 15 Steen Gade (SF)
- 16 Per Clausen (EL)
- 17 Kuupik Kleist (IA)

Til stedfortrædere for:

- 1-5 Britta Schall Holberg (V)
Jens Vibjerg (V)
- 6-7 Anita Knakkegaard (DF)
Kristian Thulesen Dahl (DF)
- 8-9 Allan Niebuhr (KF)
Jens Jørgen Nygaard (KF)
- 10-12 Vibeke Grave (S)
Jytte Wittrock (S)
- 13-14 Elsebeth Gerner Nielsen (RV)
Johs. Poulsen (RV)
- 15 Anne Grete Holmsgaard (SF)
- 16 Bjørn Medom Nielsen (S)
- 17 Jeppe Kofod (S)

Formand: Christian Wedell-Neergaard (KF)

Næstformand: Birgitte Josefsen (V)

Valg af 17 medlemmer og stedfortrædere til Det Politisk-Økonomiske Udvalg.**Valgt blev:**

Til medlemmer:

- 1 Svend Erik Hovmand (V)
- 2 Pia Larsen (V)
- 3 Birgitte Josefsen (V)
- 4 Troels Lund Poulsen (V)
- 5 Anne-Mette Winther Christiansen (V)
- 6 Kim Christiansen (DF)
- 7 Mikkel Dencker (DF)
- 8 Pia Christmas-Møller (KF)
- 9 Jens Jørgen Nygaard (KF)
- 10 René Skau Björnsson (S)
- 11 Morten Bødskov (S)
- 12 Ole Stavvad (S)
- 13 Helle Thorning-Schmidt (S)
- 14 Johs. Poulsen (RV)
- 15 Ole Sohn (SF)

- 16 Frank Aaen (EL)
- 17 Høgni Hoydal (TF)

Til stedfortrædere for:

- 1-5 Troels Christensen (V)
Torsten Schack Pedersen (V)
- 6-7 Anita Knakkegaard (DF)
Mia Falkenberg (DF)
- 8-9 Christian Wedell-Neergaard (KF)
Helle Sjelle (KF)
- 10-13 Anne-Marie Meldgaard (S)
Karen Hækkerup (S)
- 14 Lone Dybkjær (RV)
- 15 Pernille Vigsø Bagge (SF)
- 16 Jens Borking (EL)
- 17 Jens Peter Vernersen (S)

Formand: Frank Aaen (EL)

Næstformand: Kim Christiansen (DF)

Valg af 17 medlemmer og stedfortrædere til Retsudvalget.

Valgt blev:

Til medlemmer:

- 1 Birthe Rønn Hornbech (V)
- 2 Karsten Nonbo (V)
- 3 Søren Pind (V)
- 4 Peter Skaarup (DF)
- 5 Kim Christiansen (DF)
- 6 Hans Kristian Skibby (DF)
- 7 Tom Behnke (KF)
- 8 Allan Niebuhr (KF)
- 9 Naser Khader (NY)
- 10 Karen Hækkerup (S)
- 11 Per Kaalund (S)
- 12 Lissa Mathiasen (S)
- 13 Frode Sørensen (S)
- 14 Lone Dybkjær (RV)
- 15 Simon Emil Ammitzbøll (RV)
- 16 Anne Baastrup (SF)
- 17 Line Barfod (EL)

Til stedfortrædere for:

- 1-3 Kristian Pihl Lorentzen (V)
Michael Aastrup Jensen (V)
- 4-6 Christian H. Hansen (DF)
Morten Messerschmidt (DF)
- 7-8 Per Ørum Jørgensen (KF)
Helge Adam Møller (KF)

- 9 Jens Vibjerg (V)
- 10-13 John Dyrby Paulsen (S)
Magnus Heunicke (S)
- 14 Morten Bødskov (S)
- 15 Elisabeth Arnold (RV)
- 16 Kristen Touborg (SF)
- 17 Rune Lund (EL)

Formand: Peter Skaarup (DF) Næstformand:
Anne Baastrup (SF)

Valg af 17 medlemmer og stedfortrædere til Skatteudvalget.

Valgt blev:

Til medlemmer:

- 1 Kim Andersen (V)
- 2 Charlotte Antonsen (V)
- 3 Peter Christensen (V)
- 4 Lars Christian Lilleholt (V)
- 5 Torsten Schack Pedersen (V)
- 6 Mikkel Dencker (DF)
- 7 Colette L. Brix (DF)
- 8 Lars Barfoed (KF)
- 9 Jens Jørgen Nygaard (KF)
- 10 Frode Sørensen (S)
- 11 René Skau Björnsson (S)
- 12 Jens Peter Vernersen (S)
- 13 John Dyrby Paulsen (S)
- 14 Klaus Hækkerup (S)
- 15 Poul Erik Christensen (RV)
- 16 Morten Homann (SF)
- 17 Frank Aaen (EL)

Til stedfortrædere for:

- 1-5 Jacob Jensen (V)
Leif Mikkelsen (NY)
- 6-7 Kim Christiansen (DF)
Anita Knakkegaard (DF)
- 8-9 Per Ørum Jørgensen (KF)
Christian Wedell-Neergaard (KF)
- 10-14 Mette Frederiksen (S)
Kim Mortensen (S)
- 15 Martin Lidegaard (RV)
- 16 Poul Henrik Hedeboe (SF)
- 17 Bjarne Laustsen (S)

Formand: René Skau Björnsson (S)
Næstformand: Peter Christensen (V)

Valg af 17 medlemmer og stedfortrædere til Socialudvalget.**Valgt blev:**

Til medlemmer:

- 1 Hans Andersen (V)
- 2 Anne-Mette Winther Christiansen (V)
- 3 Inger Beinov Støjberg (V)
- 4 Pia Kristensen (DF)
- 5 Mia Falkenberg (DF)
- 6 Tina Petersen (DF)
- 7 Tom Behnke (KF)
- 8 Per Ørum Jørgensen (KF)
- 9 Inge-Lene Ebdrup (NY)
- 10 Mette Frederiksen (S)
- 11 Hüseyin Arac (S)
- 12 Lene Hansen (S)
- 13 Lise von Seelen (S)
- 14 Marianne Jelved (RV)
- 15 Elisabeth Geday (RV)
- 16 Pernille Vigsø Bagge (SF)
- 17 Line Barfod (EL)

Til stedfortrædere for:

- 1-3 Charlotte Antonsen (V)
Ulrik Kragh (V)
- 4-6 Birthe Skaarup (DF)
Martin Henriksen (DF)
- 7-8 Jens Jørgen Nygaard (KF)
Anita Knakkegaard (DF)
- 9 Jens Vibjerg (V)
- 10-13 René Skau Björnsson (S)
Kirsten Brosbøl (S)
- 14 Vibeke Grave (S)
- 15 Charlotte Fischer (RV)
- 16 Anne Baastrup (SF)
- 17 Lone Møller (S)

Formand: Pia Kristensen (DF)

Næstformand: Hans Andersen (V)

Valg af 17 medlemmer og stedfortrædere til Sundhedsudvalget.**Valgt blev:**

Til medlemmer:

- 1 Hans Andersen (V)
- 2 Joan Erlandsen (V)
- 3 Birgitte Josefsen (V)
- 4 Preben Rudiengaard (V)
- 5 Jørgen Winther (V)

- 6 Birthe Skaarup (DF)
- 7 Karin Nødgaard (DF)
- 8 Helle Sjelle (KF)
- 9 Pia Christmas-Møller (KF)
- 10 Jens Peter Vernerisen (S)
- 11 Sophie Hæstorp Andersen (S)
- 12 Karen J. Klint (S)
- 13 Lene Hansen (S)
- 14 Charlotte Fischer (RV)
- 15 Elisabeth Geday (RV)
- 16 Anne Baastrup (SF)
- 17 Per Clausen (EL)

Til stedfortrædere for:

- 1-5 Inge-Lene Ebdrup (NY)
Marion Pedersen (V)
- 6-7 Pia Kristensen (DF)
Tina Petersen (DF)
- 8-9 Per Ørum Jørgensen (KF)
Christian Wedell-Neergaard (KF)
- 10-13 Mette Gjerskov (S)
René Skau Björnsson (S)
- 14 Bjørn Medom Nielsen (S)
- 15 Ole Glahn (RV)
- 16 Kamal Qureshi (SF)
- 17 Lise von Seelen (S)

Formand: Birthe Skaarup (DF)

Næstformand: Preben Rudiengaard (V)

Valg af 17 medlemmer og stedfortrædere til Trafikudvalget.**Valgt blev:**

Til medlemmer:

- 1 Kim Andersen (V)
- 2 Kristian Pihl Lorentzen (V)
- 3 Jacob Jensen (V)
- 4 Flemming Damgaard Larsen (V)
- 5 Karsten Nonbo (V)
- 6 Walter Christophersen (DF)
- 7 Jørn Dohrmann (DF)
- 8 Henriette Kjær (KF)
- 9 Allan Niebuhr (KF)
- 10 Poul Andersen (S)
- 11 Magnus Heunicke (S)
- 12 Klaus Hækkerup (S)
- 13 Jens Christian Lund (S)
- 14 Jytte Wittrock (S)
- 15 Martin Lidegaard (RV)
- 16 Poul Henrik Hedeboe (SF)
- 17 Rune Lund (EL)

Til stedfortrædere for:

- 1-5 Hans Christian Schmidt (V)
- Svend Erik Hovmand (V)
- 6-7 Mikkel Dencker (DF)
- Peter Skaarup (DF)
- 8-9 Helge Adam Møller (KF)
- Pia Christmas-Møller (KF)
- 10-14 Torben Hansen (S)
- Thomas Adelskov (S)
- 15 Johs. Poulsen (RV)
- 16 Morten Homann (SF)
- 17 Rasmus Prehn (S)

Formand: Flemming Damgaard Larsen (V)

Næstformand: Henriette Kjær (KF)

Valg af 17 medlemmer og stedfortrædere til Uddannelsesudvalget.

Valgt blev:

Til medlemmer:

- 1 Troels Christensen (V)
- 2 Anne-Mette Winther Christiansen (V)
- 3 Britta Schall Holberg (V)
- 4 Tina Nedergaard (V)
- 5 Ellen Trane Nørby (V)
- 6 Martin Henriksen (DF)
- 7 Søren Krarup (DF)
- 8 Jens Jørgen Nygaard (KF)
- 9 Leif Mikkelsen (NY)
- 10 Christine Antorini (S)
- 11 Kirsten Brosbøl (S)
- 12 Carsten Hansen (S)
- 13 Bjarne Laustsen (S)
- 14 Marianne Jelved (RV)
- 15 Elisabeth Geday (RV)
- 16 Pernille Vigsø Bagge (SF)
- 17 Jørgen Arbo-Bæhr (EL)

Til stedfortrædere for:

- 1-5 Gitte Lillelund Bech (V)
- Hanne Severinsen (V)
- 6-7 Karin Nødgaard (DF)
- Mia Falkenberg (DF)
- 8 Pia Christmas-Møller (KF)
- 9 Jens Vibjerg (V)
- 10-13 Troels Ravn (S)
- Frank Jensen (S)
- 14-15 Elsebeth Gerner Nielsen (RV)
- Johs. Poulsen (RV)
- 16 Anne Baastrup (SF)
- 17 Kim Mortensen (S)

Formand: Tina Nedergaard (V)

Næstformand: Marianne Jelved (RV)

Valg af 17 medlemmer og stedfortrædere til Udenrigsudvalget.

Valgt blev:

Til medlemmer:

- 1 Pia Larsen (V)
- 2 Gitte Lillelund Bech (V)
- 3 Jens Hald Madsen (V)
- 4 Hanne Severinsen (V)
- 5 Eyvind Vesselbo (V)
- 6 Søren Espersen (DF)
- 7 Pia Kjærsgaard (DF)
- 8 Lars Barfoed (KF)
- 9 Pia Christmas-Møller (KF)
- 10 Jan Petersen (S)
- 11 Jeppe Kofod (S)
- 12 Mogens Lykketoft (S)
- 13 Lise von Seelen (S)
- 14 Elisabeth Geday (RV)
- 15 Morten Helveg Petersen (RV)
- 16 Steen Gade (SF)
- 17 Rune Lund (EL)

Til stedfortrædere for:

- 1-5 Irene Simonsen (V)
- Ellen Trane Nørby (V)
- 6-7 Peter Skaarup (DF)
- Mia Falkenberg (DF)
- 8-9 Helle Sjelle (KF)
- Henriette Kjær (KF)
- 10-13 Kirsten Brosbøl (S)
- Mette Gjerskov (S)
- 14 Mogens Jensen (S)
- 15 Lone Dybkjær (RV)
- 16 Anne Grete Holmsgaard (SF)
- 17 Frank Aaen (EL)

Formand: Steen Gade (SF)

Næstformand: Lars Barfoed (KF)

Valg af 17 medlemmer og stedfortrædere til Udvalget for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri.

Valgt blev:

Til medlemmer:

- 1 Jens Kirk (V)
- 2 Karsten Nonbo (V)

- 3 Torsten Schack Pedersen (V)
- 4 Inger Beinov Støjberg (V)
- 5 Michael Aastrup Jensen (V)
- 6 Christian H. Hansen (DF)
- 7 Mia Falkenberg (DF)
- 8 Allan Niebuhr (KF)
- 9 Per Ørum Jørgensen (KF)
- 10 Kirsten Brosbøl (S)
- 11 Lene Hansen (S)
- 12 Mette Gjerskov (S)
- 13 Bjarne Laustsen (S)
- 14 Bente Dahl (RV)
- 15 Ole Glahn (RV)
- 16 Kristen Touborg (SF)
- 17 Per Clausen (EL)

Til stedfortrædere for:

- 1-5 Joan Erlandsen (V)
Britta Schall Holberg (V)
- 6-7 Martin Henriksen (DF)
Bent Bøgsted (DF)
- 8-9 Jens Jørgen Nygaard (KF)
Christian Wedell-Neergaard (KF)
- 10-13 Vibeke Grave (S)
Ole Vagn Christensen (S)
- 14 Troels Ravn (S)
- 15 Johs. Poulsen (RV)
- 16 Poul Henrik Hedeboe (SF)
- 17 Frank Aaen (EL)

Formand: Christian H. Hansen (DF) Næstformand: Torsten Schack Pedersen (V)

Valg af 17 medlemmer og stedfortrædere til Udvalget for Udlændinge- og Integrationspolitik.

Valgt blev:

Til medlemmer:

- 1 Anne-Mette Winther Christiansen (V)
- 2 Irene Simonsen (V)
- 3 Eyvind Vesselbo (V)
- 4 Inger Beinov Støjberg (V)
- 5 Jesper Langballe (DF)
- 6 Søren Krarup (DF)
- 7 Henriette Kjær (KF)
- 8 Allan Niebuhr (KF)
- 9 Inge-Lene Ebdrup (NY)
- 10 Sophie Hæstorp Andersen (S)
- 11 Bjørn Medom Nielsen (S)
- 12 Troels Ravn (S)
- 13 Hüseyin Arac (S)

- 14 Simon Emil Ammitzbøll (RV)
- 15 Morten Østergaard (RV)
- 16 Steen Gade (SF)
- 17 Jørgen Arbo-Bæhr (EL)

Til stedfortrædere for:

- 1-4 Birthe Rønn Hornbech (V)
Britta Schall Holberg (V)
- 5-6 Pia Kjærsgaard (DF)
Peter Skaarup (DF)
- 7-8 Per Ørum Jørgensen (KF)
Tom Behnke (KF)
- 9 Jens Vibjerg (V)
- 10-13 Karen Hækkerup (S)
Lotte Bundsgaard (S)
- 14 Anne-Marie Meldgaard (S)
- 15 Lone Dybkjær (RV)
- 16 Ole Sohn (SF)
- 17 Line Barfod (EL)

Formand: Anne-Mette Winther Christiansen (V)
Næstformand: Sophie Hæstorp Andersen (S)

Valg af 17 medlemmer og stedfortrædere til Udvalget for Videnskab og Teknologi.

Valgt blev:

Til medlemmer:

- 1 Michael Aastrup Jensen (V)
- 2 Britta Schall Holberg (V)
- 3 Tina Nedergaard (V)
- 4 Torsten Schack Pedersen (V)
- 5 Hanne Severinsen (V)
- 6 Jesper Langballe (DF)
- 7 Jørn Dohrmann (DF)
- 8 Per Ørum Jørgensen (KF)
- 9 Jens Jørgen Nygaard (KF)
- 10 Rasmus Prehn (S)
- 11 Magnus Heunicke (S)
- 12 Christine Antorini (S)
- 13 Troels Ravn (S)
- 14 Marianne Jelved (RV)
- 15 Charlotte Fischer (RV)
- 16 Anne Grete Holmsgaard (SF)
- 17 Per Clausen (EL)

Til stedfortrædere for:

- 1-5 Gitte Lillelund Bech (V)
Jens Hald Madsen (V)
- 6-7 Martin Henriksen (DF)
Morten Messerschmidt (DF)
- 8-9 Pia Christmas-Møller (KF)

- Flemming Hansen (KF)
 10-13 Thomas Adelskov (S)
 Sophie Hæstorp Andersen (S)
 14-15 Morten Helveg Petersen (RV)
 Poul Erik Christensen (RV)
 16 Holger K. Nielsen (SF)
 17 Lars-Emil Johansen (SIU)

Formand: Hanne Severinsen (V)

Næstformand: Troels Ravn (S)

Valg af 17 medlemmer og stedfortrædere til Udvalget vedrørende Grønlandske Forhold.

Valgt blev:

Til medlemmer:

- 1 Kim Andersen (V)
- 2 Pia Larsen (V)
- 3 Lars Christian Lilleholt (V)
- 4 Birthe Rønn Hornbech (V)
- 5 Karsten Nonbo (V)
- 6 Kristian Thulesen Dahl (DF)
- 7 Søren Espersen (DF)
- 8 Per Ørum Jørgensen (KF)
- 9 Lars Barfoed (KF)
- 10 Frank Jensen (S)
- 11 Mogens Lykketoft (S)
- 12 Niels Sindal (S)
- 13 Niels Helveg Petersen (RV)
- 14 Kristen Touborg (SF)
- 15 Line Barfod (EL)
- 16 Lars-Emil Johansen (SIU)
- 17 Kuupik Kleist (IA)

Til stedfortrædere for:

- 1-5 Joan Erlandsen (V)
 Svend Erik Hovmand (V)
- 6-7 Pia Kjærsgaard (DF)
 Walter Christophersen (DF)
- 8-9 Allan Niebuhr (KF)
 Christian Wedell-Neergaard (KF)
- 10-12 Hüseyin Arac (S)
 Mogens Jensen (S)
- 13 Martin Lidegaard (RV)
- 14 Steen Gade (SF)
- 15 Torben Hansen (S)
- 16 Lene Hansen (S)
- 17 Arne Toft (S)

Formand: Lars-Emil Johansen (SIU)

Næstformand: Kuupik Kleist (IA)

Valg af 17 medlemmer og stedfortrædere til Udvalget vedrørende Færøske Forhold.

Valgt blev:

Til medlemmer:

- 1 Joan Erlandsen (V)
- 2 Britta Schall Holberg (V)
- 3 Flemming Damgaard Larsen (V)
- 4 Pia Larsen (V)
- 5 Ellen Trane Nørby (V)
- 6 Søren Espersen (DF)
- 7 Walter Christophersen (DF)
- 8 Christian Wedell-Neergaard (KF)
- 9 Anfinn Kallsberg (FF)
- 10 Frank Jensen (S)
- 11 Lene Hansen (S)
- 12 Arne Toft (S)
- 13 Ole Stavad (S)
- 14 Niels Helveg Petersen (RV)
- 15 Kristen Touborg (SF)
- 16 Line Barfod (EL)
- 17 Høgni Hoydal (TF)

Til stedfortrædere for:

- 1-5 Ulrik Kragh (V)
 Svend Erik Hovmand (V)
- 6-7 Kristian Thulesen Dahl (DF)
 Pia Kjærsgaard (DF)
- 8 Allan Niebuhr (KF)
- 9 Helge Adam Møller (KF)
- 10-13 Torben Hansen (S)
 Karen J. Klint (S)
- 14 Martin Lidegaard (RV)
- 15 Ole Sohn (SF)
- 16 Poul Andersen (S)
- 17 Lars-Emil Johansen (SIU)

Formand: Pia Larsen (V)

Næstformand: Frank Jensen (S)

Valg af 2 medlemmer til at føre tilsyn med Folketingets Bibliotek.

Valgt blev:

- 1 Birthe Rønn Hornbech (V)
- 2 Jens Christian Lund (S)

Valg af 9 medlemmer til det i grundlovens § 71 omhandlede tilsyn med behandlingen af personer, som er underkastet frihedsberøvelse.

Valgt blev:

- 1 Hans Andersen (V)
- 2 Ulrik Kragh (V)
- 3 Birgitte Josefsen (V)
- 4 Tina Petersen (DF)
- 5 Per Ørum Jørgensen (KF)
- 6 Karen J. Klint (S)
- 7 Hüseyin Arac (S)
- 8 Charlotte Fischer (RV)
- 9 Anne Baastrup (SF)

Formand: Birgitte Josefsen (V)
Næstformand: Tina Petersen (DF)

Valg af 17 medlemmer og stedfortrædere til Det Udenrigspolitiske Nævn.

Valgt blev:

Til medlemmer:

- 1 Jens Hald Madsen (V)
- 2 Troels Lund Poulsen (V)
- 3 Søren Pind (V)
- 4 Gitte Lillelund Bech (V)
- 5 Pia Kjærsgaard (DF)
- 6 Søren Espersen (DF)
- 7 Pia Christmas-Møller (KF)
- 8 Lars Barfoed (KF)
- 9 Naser Khader (NY)
- 10 Jeppe Kofod (S)
- 11 Mogens Lykketoft (S)
- 12 Frank Jensen (S)
- 13 Helle Thorning-Schmidt (S)
- 14 Niels Helveg Petersen (RV)
- 15 Holger K. Nielsen (SF)
- 16 Frank Aaen (EL)
- 17 Kuupik Kleist (IA)

Til stedfortrædere for:

- 1-4 a Peter Skaarup (DF)
- b Charlotte Antonsen (V)
- c Pia Larsen (V)
- d Hanne Severinsen (V)
- 5-6 a Søren Krarup (DF)
- b Jesper Langballe (DF)
- 7-8 a Karsten Nonbo (V)
- b Jacob Jensen (V)
- 9 Kristian Pihl Lorentzen (V)

- 10-13 a Klaus Hækkerup (S)
- b Poul Andersen (S)
- c Mette Gjerskov (S)
- d Per Kaalund (S)
- 14 Margrethe Vestager (RV)
- 15 Villy Søvnal (SF)
- 16 Rune Lund (EL)
- 17 Morten Helveg Petersen (RV)

Formand: Gitte Lillelund Bech (V)
Næstformand: Jeppe Kofod (S)

Valg af 16 medlemmer og 16 stedfortrædere til Nordisk Råd.

Valgt blev:

Til medlemmer:

- 1 Joan Erlandsen (V)
- 2 Kristian Pihl Lorentzen (V)
- 3 Svend Erik Hovmand (V)
- 4 Ulrik Kragh (V)
- 5 Marion Pedersen (V)
- 6 Anita Knakkegaard (DF)
- 7 Hans Kristian Skibby (DF)
- 8 Allan Niebuhr (KF)
- 9 Per Ørum Jørgensen (KF)
- 10 Ole Stavad (S)
- 11 Mogens Jensen (S)
- 12 Per Kaalund (S)
- 13 Frode Sørensen (S)
- 14 Bente Dahl (RV)
- 15 Kristen Touborg (SF)
- 16 Line Barfod (EL)

Til stedfortrædere for:

- 1-5 Erling Bonnesen (V)
- Flemming Damgaard Larsen (V)
- Preben Rudiengard (V)
- Troels Christensen (V)
- Leif Mikkelsen (NY)
- 6-7 Pia Kjærsgaard (DF)
- Poul Nødgaard (DF)
- 8-9 Flemming Hansen (KF)
- Henriette Kjær (KF)
- 10-13 Ole Vagn Christensen (S)
- Karen J. Klint (S)
- Troels Ravn (S)
- Niels Sindal (S)
- 14 Elisabeth Arnold (RV)
- 15 Høgne Hoydal (TF)
- 16 Kuupik Kleist (IA)

Formand: Ole Stavad (S)
Næstformand: Marion Pedersen (V)

4 Kamal Qureshi (SF)
5 Rune Lund (EL)

Valg af 9 medlemmer og 9 stedfortrædere til Udvalget vedrørende Det Ethiske Råd.

Formand: Hanne Severinsen (V)
Næstformand: Per Kaalund (S)

Valgt blev:

Valg af 6 medlemmer og 6 stedfortrædere til OSCE's Parlamentariske Forsamling.

Til medlemmer:

- 1 Birthe Rønn Hornbech (V)
- 2 Preben Rudiengaard (V)
- 3 Britta Schall Holberg (V)
- 4 Birthe Skaarup (DF)
- 5 Jens Jørgen Nygaard (KF)
- 6 Karen J. Klint (S)
- 7 Jytte Wittrock (S)
- 8 Margrethe Vestager (RV)
- 9 Pernille Vigsø Bagge (SF)

Valgt blev:

Til medlemmer:

- 1 Kristian Pihl Lorentzen (V)
- 2 Pia Kjærsgaard (DF)
- 3 Pia Christmas-Møller (KF)
- 4 Jens Christian Lund (S)
- 5 Lone Dybkjær (RV)
- 6 Frank Aaen (EL)

Til stedfortrædere for:

- 1-3 Søren Pind (V)
Jørgen Winther (V)
Jacob Jensen (V)
- 4 Søren Krarup (DF)
- 5 Pia Christmas-Møller (KF)
- 6-7 Lone Møller (S)
Lise von Seelen (S)
- 8 Bente Dahl (RV)
- 9 Kamal Qureshi (SF)

Til stedfortrædere for:

- 1 Ulrik Kragh (V)
- 2 Morten Messerschmidt (DF)
- 3 Lars Barfoed (KF)
- 4 Jeppe Kofod (S)
- 5 Kamal Qureshi (SF)
- 6 Anne Grete Holmsgaard (SF)

Formand: Kristian Pihl Lorentzen (V)
Næstformand: Jens Christian Lund (S)

Formand: Preben Rudiengaard (V)
Næstformand: Pernille Vigsø Bagge (SF)

Valg af 3 medlemmer og 3 stedfortrædere til Den Parlamentariske Forsamling for EU-Middelhavsområdet (EMPA).

Valg af 5 medlemmer og 5 stedfortrædere til Europarådet.

Valgt blev:

Valgt blev:

Til medlemmer:

- 1 Birgitte Josefsen (V)
- 2 Morten Messerschmidt (DF)
- 3 Mette Gjerskov (S)

Til medlemmer:

- 1 Hanne Severinsen (V)
- 2 Morten Messerschmidt (DF)
- 3 Lars Barfoed (KF)
- 4 Per Kaalund (S)
- 5 Morten Østergaard (RV)

Til stedfortrædere for:

- 1 Erling Bonnesen (V)
- 2 Helle Sjelle (KF)
- 3 Lone Dybkjær (RV)

Til stedfortrædere for:

- 1 Søren Pind (V)
- 2 Hans Kristian Skibby (DF)
- 3 Pia Christmas-Møller (KF)

Formand: Mette Gjerskov (S)
Næstformand: Birgitte Josefsen (V)

Det næste punkt på dagsordenen er:

2) Spørgsmål til ministre til umiddelbar besvarelse (spørgetime).

Kl. 13:08

Formanden:

Til at besvare spørgsmål i spørgetimen i dag har statsministeren udpeget indenrigs- og sundhedsministeren.

Til indenrigs- og sundhedsministeren er anmeldt følgende spørgsmål:

Jens Borking (EL)

Jens Peter Vernersen (S)

Line Barfod (EL)

Jens Christian Lund (S)

Lise von Seelen (S)

Sophie Hæstorp Andersen (S)

Charlotte Fischer (RV)

Er der flere, der ønsker at melde sig som spørger?

Da det ikke er tilfældet, er det disse syv spørgsmål, der får spørgsmål til indenrigs- og sundhedsministeren i den rækkefølge, som jeg har nævnt her.

I første runde har spørger og minister begge op til 2 minutters taletid. Herefter følger to runder, hvor spørger og minister hver gang har 1 minuts taletid.

Medlemmerne taler fra pulten på ordførerbordet.

Der er ingen medspørgere i den uforberedte spørgetime.

På pulten er der ingen lamper, det kommer der senere. Men vi skal prøve, om vi kan afvikle den her spørgetid uden lysene. Jeg vil give mit bidrag til det her fra formandsstolen.

Først er det hr. Jens Borking, der har spørgsmål til indenrigs- og sundhedsministeren. Værsgo.

Kl. 13:09

Spm. nr. US 1

Jens Borking (EL):

Jeg ville jo have sat pris på en rød lampe, men den er der så ikke.

Jeg vil gerne have lov til at komme med kommentarer og stille spørgsmål til indenrigs- og sundhedsministeren.

Ud fra den offentlige debat har jeg kunnet forstå, at sundhedsministeren ikke mener, at den voksende private sundhedssektor har betydet en voksende ulighed i adgangen til behandling, på trods af at det først og fremmest er de højeste

lønnede, der har fået tegnet private sundhedsforsikringer.

På den baggrund vil jeg godt spørge ministeren, om ministeren heller ikke tror, at der i fremtiden vil opstå en ulighed, uanset hvor stort det parallelle private sundhedssystem bliver. Og hvor mange millioner forventer ministeren der overføres fra det offentlige til de private sygehuse i det kommende år?

Det vil jeg gerne have et svar på.

Kl. 13:10

Formanden:

Indenrigs- og sundhedsministeren.

Kl. 13:11

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Jeg kan så oplyse, at jeg har en rød lampe på min pult, men lad os nu se, om den også kommer til at lyse.

Jeg synes jo, at præmissen i spørgsmålet er meget forkert. Det er rigtigt, at vi ser flere sundhedsforsikringer. Det er blevet mere almindeligt som en del af de tilbud, der gives på danske arbejdspladser, at medarbejderne får supplerende sundhedsforsikringer.

Regeringen har jo draget omsorg for at lave et regelgrundlag, der gør, at virksomhederne kun med fradragsmulighed kan gøre det, hvis det er et tilbud, der gives til hele arbejdspladsen. Det, vi altså så før regeringsskiftet, var jo, at man på mahognigangen havde sygeforsikringer, mens man nede på lageret ikke havde nogen sygeforsikringer.

Så det har jo bidraget til at skabe en mere social lige tilgang, at regeringen har draget omsorg for, at skal man give på mahognigangen, så skal man også give i lagerhallen.

Jeg vil i øvrigt gerne sige, at den regel, der trådte i kraft den 1. oktober, altså i mandags, om det udvidede frie sygehusvalg jo også fremmer lige adgang til sygehuse. Det er jo ikke sådan, at der i Danmark er et lovforbud mod privathospitaler.

Derfor har det jo altid været sådan, at hvis man havde tegnedrengen i orden – for at sige det sådan – eller havde en friværdis, man kunne belåne, eller havde en individuelt tegnet sygeforsikring, så kunne man blive behandlet hurtigt, hvorimod man, hvis man ikke havde friværdis eller ikke havde tegnedrengen i orden eller ikke havde en forsikringspolice, altså måtte stille sig i kø og vente på, at det blev ens tur.

Der har regeringen jo altså udvidet patientretighederne, sådan at alle danske patienter uan-

set indkomst har en sikkerhed for, at kan man ikke behandles hurtigt i det offentlige sygehusvæsen, så har man retten til at trække ressourcerne med sig over i det private sygehusvæsen og i stedet få et tilbud der. Det fremmer det, der er regeringens vision, nemlig at have et sundhedsvæsen, hvor der er lige, fri og gratis adgang.

Kl. 13:12

Formanden:

Så er det hr. Jens Borking for et spørgsmål.

Kl. 13:12

Jens Borking (EL):

Så vil jeg godt gentage mit spørgsmål og spørge ministeren, om han ikke mener, at det er rigtigt, at der tegnes sundhedsforsikringer; at det tilsyneladende i høj grad er de bedst lønnede, der tegner de her sundhedsforsikringer; at den private sektor, de private hospitaler, jo er eksploderet i antal, og at de pengebeløb, der tilføres den private sektor fra det offentlige, er vokset voldsomt. Det er min opfattelse, at vi i 2006 var oppe på at overflytte næsten 1 mia. kr. Og det er jo på den baggrund, jeg spørger ministeren.

Hvis det er rigtigt, at det først og fremmest er de vellønnede, der får tegnet kollektive privatforsikringer med fradragsret, og hvis det her udvikler sig så voldsomt, som det ser ud til, så kunne jeg godt tænke mig fortsat at stille spørgsmålet, om det er ministerens forventning, at det ikke vil føre til øget ulighed, for det har jo altså betydning, om det er de vellønnede, der får de her forsikringer, og de lavestlønnede aldrig kommer i nærheden af dem.

Jeg stiller selvfølgelig også spørgsmålet på baggrund af, at meget tyder på – der er jo netop kommet en rapport i dag fra Sundhedsstyrelsen, der taler om, at det i høj grad er de private hospitaler, der skummer fløden – at de private hospitaler får mere ind for deres behandlinger, end det koster dem, fordi der betales efter en gennemsnitstakst. Men stadig væk synes jeg ikke, at jeg får svar på det centrale i det, jeg spørger om.

Ministerne afviser, at der er en ulighed allerede i dag. Men forventer ministeren så ikke, at den vil vokse, netop fordi der er meget forskel på, hvem der får adgang til de her sundhedsforsikringer?

Kl. 13:14

Formanden:

Nu lyser den lampe, der ikke er der. Så er det indenrigs- og sundhedsministeren.

Kl. 13:14

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Nu er det jo meget svært inden for 1 minut at skulle svare på et spørgsmål, der hviler på syvotte forskellige forkerte præmisser.

Præmissen om, at det udvidede frie sygehusvalg koster 1 mia. kr., er forkert. Jeg tror, at det sidste år var en lille halv milliard kroner, som blev overført, som følge af det udvidede frie valg.

Præmissen om, at den private sundhedssektor eksploderer, er forkert. Hver gang vi bruger en hundredkroneseddel i det offentlige sundhedsvæsen, overfører vi 1 kr. til det private sundhedsvæsen, og det sikrer altså vel at mærke patienter behandling for pengene.

Præmissen om, at der er en meget stor social skævhed i den måde, der tegnes forsikringer på, er forkert. Det er rent faktisk sådan, at en stor del af den vækst, der har været i private sundhedsforsikringer, skyldes, at regeringen har gjort det attraktivt at tegne dem på det private arbejdsmarked på et vilkår, der hedder, at hvis man tegner til den administrerende direktør, så skal man også tegne til lærlingen nede på lageret.

Det er jo noget af det, der har gjort, at stadig flere danskere bliver dækket af de her forsikringer, som i øvrigt typisk, hvis man går ned i dem, har karakter af at være en slags supplement til det offentlige sundhedsvæsen – det, man kunne kalde bløde sundhedsydelse. Går man ind og ser på den del, som forsikringsselskaberne udbetaler til hårde sundhedsydelse – operationer – så er der faktisk ikke tale om en vækst her. Det skyldes jo, at der har været en eksplosiv stigning i aktiviteten i det offentlige sundhedsvæsen, at ventetiderne er faldet, og at patientrettighederne er øget.

Kl. 13:15

Formanden:

Så er det hr. Jens Borking for et sidste spørgsmål.

Kl. 13:15

Jens Borking (EL):

Altså, det skal ikke være nogen talkrig. Et er, hvad man har overført på grund af behandlingsgarantien, noget andet er, hvad man fra Skatteministeriets side mener det har kostet at give fradragsret for sundhedsforsikringer. Det var i 2006, så vidt jeg ved, 405 mio. kr. Så det er derfor, jeg siger, at der er overført knap 1 mia. kr.

Men mit spørgsmål gik jo også på, om ministeren har gjort sig nogle forestillinger om, hvad

de kommende år vil kræve af overføringer af offentlige midler fra det offentlige system til det private sundhedssystem.

Kl. 13:16

Formanden:

Indenrigs- og sundhedsministeren.

Kl. 13:16

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Det svar sidder jeg ikke på, det sidder regionerne på, for det er sådan, at regionerne har ansvaret for at drive det offentlige sundhedsvæsen. Jo kortere ventetider, der er i det offentlige sundhedsvæsen, og jo bedre patientinformation, der er i det offentlige sundhedsvæsen, jo færre patienter vil få retten til at søge ud privat, og jo færre patienter vil gøre brug af retten. Så det er simpelt hen et rent spejlbillede af, hvordan det offentlige sundhedsvæsen performer, for nu at sige det på moderne dansk.

Regeringen har den ambition at have et stærkt offentligt sundhedsvæsen. Det er også derfor, at vi næste år bruger 17-18 mia. kr. mere på det, end da jeg selv blev minister, og glæder os over, at ventetiderne er faldet, at aktivitetsniveauet steget, og at kvaliteten er steget. Sådan er det. Og så ligger jeg altså ikke søvnløs over, at nogle patienter får en udvidet patientrettighed.

Jeg synes, det er Enhedslisten og andre, der har et problem. På den ene side er man altså imod de her øgede patientrettigheder, som giver patienter – også dem uden friværdier og sygesikringspolicer – en mulighed for at søge privatbehandling, og på den anden side er man dybt, dybt bekymret over, at der tegnes forsikringer. Altså, det hænger jo slet ikke sammen.

Kl. 13:17

Formanden:

Så går vi videre til næste spørger, som er hr. Jens Peter Vernersen.

Kl. 13:17

Spm. nr. US 2

Jens Peter Vernersen (S):

Jeg vil godt spørge ministeren om baggrunden for, at der stort set ikke er sket nogen forbedringer på kræftområdet, når man ser på overlevelsen, inden for de sidste 5 år. Jeg tænker her på 1-års-overlevelsen.

Ifølge overlæge Jens Overgaard fra Århus Universitetshospital skyldes den manglende effekt, at ventetiden tager de forbedringer, der er sket, i forhold til flere behandlinger, sådan at det

til sidst går i nul. Det synes jeg naturligvis er dybt problematisk, når man har hørt, hvad ministeren har tilkendegivet og lovet borgerne i det her samfund i forbindelse med den meget alvorlige sygdom.

Spørgsmålet er også, hvad baggrunden er for, at regeringen først nu efter snart 6 års regeringstid vælger, at kræft skal behandles akut. Et sådant forslag kunne jo have været stillet, da man i ministeriet hele tiden har vidst, hvordan udviklingen var. Man har haft den viden fra sin Sundhedsstyrelse og kunne derfor have taget det her skridt på et meget tidligere tidspunkt.

Kl. 13:19

Formanden:

Indenrigs- og sundhedsministeren.

Kl. 13:19

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Det er jo ikke et sandfærdigt billede, hr. Jens Peter Vernersen tegner af udviklingen. Hvis man går ind og ser på, hvor mange danskere der dør som følge af en kræftsygdom, vil man se, at der er en betydelig forbedring i perioden 2000-2005. Man skal faktisk tilbage til 1985 for inden for et femår at se den samme positive stigning. Det er en stigning, der langt overgår den udvikling, der var i det femår, der lå forud for, at regeringen kom til i 2001 – i øvrigt også en udvikling, som tenderer mod at være dobbelt så god som i en række andre sammenlignelige lande. Så det går bestemt den rigtige vej.

Men det gør jo ikke, at det er godt nok, og at vi er i mål. Regeringen har hele tiden været optaget af at øge kvaliteten af de tilbud, der gives i vores sundhedsvæsen. Det er sådan set baggrunden for, at regeringen på et tidspunkt, hvor hr. Jens Peter Vernersen slet ikke interesserede sig for sundhedsområdet, lancerede en stor sundhedsreform, hvor vi lagde op til at nedlægge 15 selvstændige sundhedsvæsener for at skabe fem stærke regioner, fordi vi simpelt hen havde tabt tålmodigheden; de gamle amter efterlevede ikke effektivt nok de faglige anbefalinger, der kom fra Sundhedsstyrelsen om bl.a. at samle kræftoperationer af hensyn til at få mere kvalitet i det. Så det er jo et konkret eksempel på et initiativ, der er taget.

Jeg er helt med på, at der også er et problem med interne ventetider. Det har regeringen adresseret ad mange omgange, og derfor vil man også i gamle aftaler med Amtsrådsforeningen og Regionsforeningen se, at det er et tema, der har været understreget. Det er også bag-

grunden for, at regeringen sammen med Dansk Folkeparti for år tilbage afsatte puljer for at fremme den tanke, man har udviklet på bl.a. Vejle Sygehus, med at lave diagnostiske pakker – altså veltilrettelagte forløb for patienterne, der sikrer, at de behandles i én glidende bevægelse uden unødigt ventetid. Så regeringen har taget en stribe initiativer.

Men at vi har gjort det godt, og at udviklingen går den rigtige vej, er jo ikke det samme, som at det ikke kan gøres bedre. Det er jo baggrunden for, at vi nu siger: Vi har tabt tålmodigheden, nu skal vi have akut og resolut handling, og vi skal have diagnostiske pakker på samtlige kræftdiagnoser. De skal ikke vokse frem ad frivillighedens vej, de skal planlægges centralt, og regionerne skal forpligtes på at implementere dem i løbet af 2008.

Kl. 13:21

Formanden:

Så er det hr. Jens Peter Vernersen.

Kl. 13:21

Jens Peter Vernersen (S):

Jeg må holde fast i, at overlæge Jens Overgaard fra Århus Universitetshospital siger, at der ikke er sket nogen forbedringer. Hvis man kigger på det materiale, der er udsendt fra Sundhedsstyrelsen, nøgletal for kræft fra oktober 2007, så kan man se, at 84 pct. overlevede blærehalskirtelkræft i 2000. Det er 85 pct. i 2007. Tallene for livmoderkræft er 90 pct. i både 2000 og 2007. Hvis vi ser på livmoderhalskræft, kan vi se, det var 85 pct. i 2000 og 84 pct. i 2007.

Det er altså en række tal, der viser, at det er status quo eller meget begrænsede forbedringer eller forringelser. Det er det, som Sundhedsstyrelsens selv har meldt, og det er også det, som jeg er helt sikker på overlæge Jens Overgaard har taget til indtægt, da han har meldt ud, at der ikke er sket nogen forbedringer på grund af ventetiden.

Man skal jo huske på, at ventetiden for de planlagte kræftoperationer ifølge Kræftens Bekæmpelse er 76 dage. For de øvrige kirurgiske operationer er ventetiden 59 dage. Det er jo en skævvridning på det her område i en sådan grad, at Kræftens Bekæmpelse helt sikkert har ret i, at det er derfor, der dør en om dagen på ventelisten.

Kl. 13:22

Formanden:

Ja tak. Ministeren.

Kl. 13:22

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Jeg er meget imponeret over den her nyvundne interesse for området. Nu har regeringen siddet i 6 år og oplevet et Socialdemokrati, der ikke på noget tidspunkt har foreslået, at der skulle afsættes så meget som en bøjet femøre på sundhedsområdet, som ikke har haft noget engagement i sagen, og som i øvrigt nu også står med fejlagtige tal.

Jeg tror, at danske kræftpatienter er fuldstændig lige glade med sådan en talkrig. Men for god ordens skyld er det altså sådan, at hvis man ser på 1-års-overlevelsen, vil man se, at der var en udvikling fra 1993 til 2000 på 0,2 procentpoint – 0,2 procentpoint fra 1993 til 2000. I perioden fra 2001 til 2005 har der været en stigning i 1-års-overlevelsen på 3 procentpoint. 0,2 på 7 år, 3 fra 2001 til 2005.

Men det er jo for lavt at debattere på den her måde. Vi skulle sådan set hellere prøve at koncentrere os om, hvordan vi forbedrer kvaliteten. Det er baggrunden for, at regeringen – med nogen tøvende opbakning fra Socialdemokratiet, må jeg sige – kastede sig ud i en reform, hvor vi nedlagde amterne. For det kan jo ikke nytte noget, at man i en årrække f.eks. har opereret for visse kræftformer på 60 adresser i Danmark, når den faglige anbefaling f.eks. har været 5. Det er jo noget af det, vi har strammet op på.

Kl. 13:24

Formanden:

Så er det hr. Jens Peter Vernersen for et sidste spørgsmål.

Kl. 13:24

Jens Peter Vernersen (S):

Jeg går da ud fra, at uanset om vi har regioner eller amter, er det sundhedsministeren, der har haft hovedansvaret for den udvikling, vi har set. Sundhedsministeren har jo da mindst én gang om året haft møde med regionerne, hvor man har forhandlet økonomi. Derudover har der været en række andre møder. Hvis ikke sundhedsministeren har været tilfreds med udviklingen i disse år, var det jo der, man skulle have løst det problem. Det synes jeg er en forsømmelse.

Jeg vil bare sige, at de tal, som ministeren kaldte talkrig, er de tal, jeg har fra ministeriet selv, og hvis vi skal diskutere, hvem der dyrker mest talgymnastik, må jeg sige, at jeg da tror, ministeren lever fuldt op til det, han kritiserede mig for.

Jeg forstår, at ministeren synes, det er underligt, at jeg først nu er begyndt at investere og bruge tid i sundhedsvæsenet. Det hænger jo sammen med, at jeg blev sundhedsordfører i januar måned. Før den tid var jeg fødevareordfører, og der var det andre ting, der skulle på dagsordenen. Nu synes jeg selvfølgelig, da jeg har fået den opgave, at det er vigtigt, at jeg forfølger de her mål.

Lad mig så sige om den der bøjede femøre, som ministeren vælger at kalde det her – jeg synes, udtrykket er meget underligt – at det altså er sådan, at man må have en forventning om, at regeringen på et sådant område ikke ønsker en politisk diskussion om økonomien her, men selv sætter sig igennem og siger, at der er brug for så og så meget på kræftområdet. Det synes jeg regeringen har hovedansvaret for.

Lad mig så lige sige til sidst: De der pakker, som man har indført i Vejle, burde man jo have indført alle steder, da man fik Kræftplan II. Det er jo også en forsømmelse, at det ikke er sket, og det er jo det, der er årsagen til, at man har disse interne ventetider, som er helt uacceptable, og som er oppe på over 100 dage.

Kl. 13:25

Formanden:

Så er det indenrigs- og sundhedsministeren.

Kl. 13:25

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Jeg synes, at hr. Jens Peter Værnersen med afsæt i den her nyvundne interesse måske skulle tage kontakt til Vibeke Storm Rasmussen eller Bent Hansen eller andre. Nu er det sådan, at partier består og personer forgår, så man skal jo bedømme Socialdemokratiets indsats og ikke kun hr. Jens Peter Værnersens indsats. For indtil regeringen tog ansvaret for at lave en kommunalreform, var det altså entydigt sådan, at amterne drev sundhedsvæsenet og Sundhedsstyrelsens opgave var at komme med nogle faglige anbefalinger, som man ikke havde muskler til at sætte igennem.

Det er sådan set det, vi har siddet og set på, og det er det, der er baggrunden for, at jeg foreslog, at vi lavede en sundhedsreform, at vi lukkede amterne. Socialdemokratiet kunne ikke lide tanken om, at vi lukkede amterne. Vi foreslog: Vi lukker amterne, og vi giver Sundhedsstyrelsen den power, der betyder, at hvis nogle faglige anbefalinger sidder overhørig, kan man sætte det igennem, hvad man ikke kunne før.

For regeringen og Dansk Folkeparti, som har båret Kræftplan II, er tanken om diagnostiske pakker ikke nogen ny tanke; det er sådan set baggrunden for, at vi i Kræftplan II satte penge af og sagde til de gamle amter: Kære venner, se på, hvordan man gør i bl.a. Vejle; det kan lade sig gøre, her er der nogle penge; I får endda nogle penge for at lave noget, der er en god idé. Sådan er det.

En bøjet femøre var det, der faldt mig ind. Det er selvfølgelig forkert, det skulle have været en anden mønt, for der findes jo ikke femører i det danske samfund. Men der har aldrig været foreslået så meget som en krone. Nu kan jeg forstå, man så udvikler en ny oppositionsstrategi, der går ud på, at oppositionen aldrig nogen sinde skal tage nogen initiativer. Det er da tankevækkende.

Kl. 13:27

Formanden:

Vi kan så gå videre til den næste spørger, som er fru Line Barfod.

Kl. 13:27

Spm. nr. US 3**Line Barfod (EL):**

Jeg kan så sige til ministeren, at Enhedslisten kommer med masser af initiativer og ideer. Hvis ministeren har glemt nogen af dem, skal vi gerne genfremsætte dem; så kan vi komme til at diskutere dem igen.

Jeg vil gerne spørge ministeren om noget, som statsministeren i går sagde i sin tale. Jeg citerer:

»Udgangspunktet for hele kvalitetsreformen er, at bedre kvalitet skal komme nedefra. Folketing og regering kan og skal ikke bestemme alting. Mennesker er forskellige. Vi skal tage udgangspunkt i det enkelte menneskes ønsker og behov, og vi skal give medarbejderne ude på plejehjemmene og i børnehaverne frihed til at finde de løsninger, som passer bedst til de lokale forhold.«

Det lyder jo vældig smukt. Nu er det som regel en væsentlig forudsætning for, at man faktisk kan træffe nogle valg, at man også har nogle penge at gøre godt med, så man kan vælge mellem noget forskelligt. Der kan jeg så se i 2015-planen, at regeringen ikke mener, at der skal komme flere penge.

Det kan også være en forudsætning, at der er nogle medarbejdere. Der kan jeg så også se i

2015-planen, at det er en forudsætning for regeringen, at der ikke kommer flere medarbejdere.

Jeg vil så høre om det her med frihed: Betyder det, at regeringen nu lægger op til at ophæve en række af de lovkrav, der er til kommunerne? Betyder det, at det nu bliver lovligt for en kommune at lade være med at lave minutt tyranni i ældreplejen, lade være med at visitere, at man har 5 minutter til nedre toilett, 4 minutter til øvre toilett, 3 minutter til at give tøj på osv.? Kan kommunen faktisk få lov til at tilrettelægge arbejdet, så det er de ansatte og de ældre, der selv bestemmer, og at de ældre dermed kan få ret til selv at bestemme, hvornår de vil sove, kan få ret til selv at bestemme, hvornår de vil spise, kan få ret til selv at bestemme, hvad tøj de vil have på osv., som Enhedslisten gentagne gange har foreslået burde være det bærende for vores ældrepleje?

Kl. 13:29

Formanden:

Indenrigs- og sundhedsministeren.

Kl. 13:29

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Nu er der altså ikke noget lovkrav om, at der skal være minutt tyranni. Der er mange steder i de præmisser, der lægges til grund for spørgsmålet, hvor man kunne have lyst til at tage fat.

Jeg vil godt alligevel gå positivt ind i det: Ja, det betyder, at vi skal i gang med en proces, hvor vi skal se, om der er regler, der kan afvikles. Det gør det.

Der har jo været en udvikling, og den rækker længere tilbage end den her regerings tid – jeg tror, at den rækker meget langt tilbage – og vi må konstatere, at kommunestyret er blevet stadig mere detailreguleret. Det tror jeg ikke skyldes onde folketingsmedlemmer; det skyldes nok mange forskellige ting. Vi er i hvert fald nu kommet til et stadie, hvor vi synes at det giver rigtig god mening, hvis man i en proces med kommunerne og de ansatte på de tunge ressortområder, der fylder noget på kommunalområdet, altså uddannelse, det sociale, mit eget område m.v., kan se på, om ikke man ligesom kan bakke tilbage på noget detailstyring ved at sætte noget andet i stedet.

Det er sådan set hovedtanken i kvalitetsreformen, at det selvfølgelig må være sådan, at Folkeetinget kerer sig om og interesserer sig for, hvad der kendetegner den danske ældreomsorg, hvad der kendetegner den danske folkeskole, hvad der kendetegner de servicetilbud, der gives i vo-

res daginstitutioner, vores børns opvækstvilkår. Men det kan godt være, at der er nogle punkter, hvor vi har gjort os for kloge på, hvordan det så i detaljen skal synes.

Det er sådan set også af samme grund, at regeringen er noget bekymret over det udspil, der er kommet bl.a. fra Socialdemokratiet, hvor man forsøger at cementere altings tilstand ved at lave nogle meget detaljerede såkaldte velfærdsrettigheder, og hvor man siger, at det skal gælde fuldstændig ensartet i Lemvig og på Lolland og i Hørsholm. Det er ikke den vej, vi vil gå. Vi synes sådan set hellere, at vi vil gå en dialogvej, og det tages der skridt til med kvalitetsreformen.

Kl. 13:30

Formanden:

Så er det fru Line Barfod.

Kl. 13:31

Line Barfod (EL):

Nu tror jeg, at mange af de elever og uddannelsessøgende, der demonstrerede i går, ville være vældig glade for at få en velfærdsrettighed om et maks. på klassekvotienterne, så de kunne være sikre på ikke at skulle sidde flere i klasselokalet, end der faktisk fysisk var plads til. Velfærdsrettigheder kan være mange ting.

Det, jeg gerne ville have svar på, var ikke bare pæne ord om regelforenkling. Alle regeringer har de sidste mange, mange år snakket om regelforenkling. Det, jeg gerne ville høre, er: Er nogle af de krav, der ligger til kommunerne om, at de f.eks. skal udmåle minutterne i ældreplejen, for at de kan have det som et marked og købe og sælge og få private ind, noget af det, man vil ophæve, så de ældre kan få retten til at bestemme i deres eget liv sammen med de ansatte?

Regeringen stiller krav om, at kommunerne skal konkurrenceudsætte 25 pct. af deres drift, hvilket jo betyder mange bindinger for, at man ikke kan tilrettelægge arbejdet og give frihed til de medarbejdere, statsministeren talte om. Er det noget af det, som regeringen planlægger at ophæve?

Kl. 13:31

Formanden:

Indenrigs- og sundhedsministeren.

Kl. 13:32

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Det er jo forkert. Vi har en aftale med kommunerne om, at man skal øge udbudsgraden fra 20 til 25 pct. Det er i øvrigt et ganske udmærket ek-

sempel på det, jeg talte om før, altså en bedre dialog med kommunerne.

Før vi havde den aftale, havde vi jo et regelsæt om udfordringsret og alle mulige andre ting, som skulle fremme en bestemt måde at håndtere det her samspil mellem det offentlige og det private på. Nu har vi så aftalt med kommunerne, at det bliver de fri for. Vi har lavet lovgivningen om, så der er mindre detailstyring. Til gengæld har vi så en politisk aftale med kommunerne under et om, at man skal spørge til prisen, og det skal man gøre i et større omfang, sådan at vi i år 2010 når frem til en udbudsgrad på 25 pct., hvilket jo overhovedet ikke er det samme, som at der er 25 pct. af opgaverne, der havner privat, men som er et udtryk for, at man spørger til prisen og der er mulighed for også at give egne bud, så opgaven kan blive hos en selv. Det er jo et meget godt eksempel.

Når fru Line Barfod spørger til, om vi vil fjerne det frie valg og på den måde gøre det enkelte ældre menneske fuldstændig afhængig af det offentlige system, kan jeg sige, at det vil vi ikke. Vi ønsker systemer, der er indrettet af hensyn til borgerne, og derfor skal ældre mennesker, der har levet et helt langt liv og taget ansvar for deres egen situation, også selv have lov til at bestemme, hvem der står på den anden side af døren, når hjemmehjælperen ringer på.

Kl. 13:33

Formanden:

Fru Line Barfod for et sidste spørgsmål.

Kl. 13:33

Line Barfod (EL):

Mit indtryk er, at rigtig mange ældre gerne vil have lov til selv at bestemme, hvornår de skal sove; gerne vil have lov til selv at bestemme, hvad de skal have at spise; gerne vil have lov til selv at bestemme, hvilket tøj de skal have på, hvornår de skal have det på osv. Det er et problem, at de ikke kan det i dag, når det hele skal kunne måles og vejes, og at det kun er det, der kan måles og vejes, der er vigtigt.

Men jeg kan forstå på det, ministeren siger, at det, regeringen lægger op til, er, at man ophæver nogle love, som borgerne trods alt kan slå op i og se, hvilke rettigheder de har, og hvor de kan påvirke politisk for at prøve at ændre de love. Så laver man i stedet nogle aftaler, som man siger er bindende, nøjagtig ligesom man lige nu diskuterer, om kommunerne skal straffes for, at de sætter skatten op for at kunne levere den velfærd, som borgerne ønsker.

Så det, vi kan se frem til fremover, hvis jeg forstår ministeren ret, er altså, at man ophæver nogle lovkrav, og så kommer der i stedet nogle aftalebaserede krav, som kan have mindst lige så stor virkning på borgernes og de ansattes daglige vilkår, men uden at de har mulighed for at påvirke dem politisk, fordi det ikke er noget, der foregår i en åben, offentlig, demokratisk proces. Er det korrekt forstået? Er det det billede, regeringen ser for sig?

Kl. 13:34

Formanden:

Indenrigs- og sundhedsministeren.

Kl. 13:34

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Nej, det er ikke korrekt forstået.

Jeg gav et konkret eksempel på det med udbud. Jeg tror, at hvis fru Line Barfod læser regeringens udspil til kvalitetsreform, vil hun se, at det er gennemsyret af en tanke om, at en god offentlig service skabes i mødet mellem den ansatte og brugeren.

Derfor ønsker vi sådan set at skabe – havde jeg nær sagt – nogle flere politikfrie zoner eller en slags delegation, kan man godt sige, hvor Folketinget bliver mere tilbageholdende med at gøre sig kloge i detaljen på, hvad der er godt og mindre godt, mod at kommunerne til gengæld bliver bedre til at dokumentere resultaterne af den måde, som de anvender ressourcerne på, og at der fuldstændig på samme måde ude i den enkelte kommune bliver noget armslængde mellem de politiske drøftelser, der er i kommunalbestyrelsen, og den drift, der er ude i den enkelte daginstitution.

Vi ser sådan set gerne, at det er den enkelte leder ude på den enkelte daginstitution, det enkelte ældreomsorgscenter, plejehjem osv., som sammen med medarbejderne finder de metoder, der virker i situationen, for blomster skyder nedefra. Så kan der selvfølgelig skyde en tidsel op i ny og næ, og der skal vi selvfølgelig også have et system, der gør, at vi kan få øje på tidslerne – for de skal luges ud – ligesom vi skal have et godt øje for blomsterne, for de skal plantes ud, og de skal spredes. Det er sådan set den deal, vi ser for os, og det kræver, at vi drejer på mange knapper på en og samme tid.

Kl. 13:35

Formanden:

Vi går videre til næste spørger, som er hr. Jens Christian Lund.

Spm. nr. US 4

Kl. 13:35

Jens Christian Lund (S):

I går holdt statsministerens en tale her, som vi alle sammen lyttede meget alvorligt til, og i den forbindelse sagde statsministeren, at han ønskede flere dygtige udlændinge til Danmark; han sagde, at han ønskede mindre og – som jeg hørte ham antyde det – også mere fleksibelt papirarbejde og kortere ventetid for virksomheder, der søger udenlandsk arbejdskraft.

Statsministeren nævnte specielt, at han inden for sundhedsområdet ønsker flere udenlandske hænder, og jeg går ud fra, at det er i overensstemmelse med sundhedsministeren, når statsministeren siger sådan nogle ting. Han ønskede også en meget klar imagekampagne for det her system i udlandet, så Danmark kunne leve godt af det og der ville være flere, der kom hertil. Det lyder jo alt sammen rigtigt, synes jeg.

Jeg ved jo, at sundhedsministeren selvfølgelig ved, at der mangler mange, mange læger i Vestjylland, og derfor vil jeg spørge sundhedsministeren: Synes sundhedsministeren, at det er i overensstemmelse med det, statsministeren siger, hvis Danmark på grund af noget forkert eller mangelfuldt papirarbejde udviser en fremragende læge fra eksempelvis Hviderusland, som Region Midtjylland virkelig har brug for?

Jeg tror, at jeg kender sundhedsministeren godt nok til at vide, at det må være imod hans ånd, og at det må være imod statsministerens ånd, og jeg vil gerne have, at sundhedsministeren her i dette Folketing fra denne pult siger: Ja, det er jeg enig med hr. Jens Christian Lund i.

Kl. 13:37

Formanden:

Så er det indenrigs- og sundhedsministeren.

Kl. 13:37

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Der er mange ting, jeg er enig med hr. Jens Christian Lund i, og specielt når hr. Jens Christian Lund nu står og så ubetinget erklærer sig enig med statsministeren, bliver det jo enkelt og let.

Jeg kan jo ikke gå ind i nogen sådan helt konkret personsag, men jeg kan bare sige, at når vi snakker sundhedspersonale, så handler det jo om at finde en balance mellem på den ene side at værne om patientsikkerheden, altså have sikkerhed for, at ansøgerne har de kvalifikationer, de siger at de har, og så på den anden side at gøre det så ubureaukratisk, så smidigt og så hurtig

som overhovedet muligt. Det er den balance, der skal findes.

Det har regeringen sådan set allerede historisk taget en række initiativer til. Allerede tilbage i, jeg tror, det var i 2002, lancerede vi den første handlingsplan, hvor vi satte nogle skarpere tidsfrister for de her forskellige godkendelses-elementer i forbindelse med Sundhedsstyrelsen og universiteterne. Derfor kan vi jo også, jeg ved ikke, om man kan bruge udtrykket glæde sig over, men i hvert fald konstatere, at 6,6 pct. af de læger, der arbejder i det danske sundhedsvæsen, gør det på baggrund af en udenlandsk eksamen. Så det er altså ikke sådan, at den danske sundhedssektor er lukket land for kvalificeret udenlandsk arbejdskraft.

Så er det jo i øvrigt sådan fremadrettet, at regeringen er på vej med at præsentere en plan – og det falder ikke i min lod at skulle gøre det her nu, for det er der andre i regeringen der tager sig af senere i dag eller i morgen – hvor man jo bl.a. skal se på positivlisten, altså hvad det er for nogle uddannelsesmæssige kvalifikationer, der giver hurtig og let adgang til det danske arbejdsmarked.

Men bundlinjen her er, at hvis man skal virke som læge i den danske sundhedssektor, så skal man være læge.

Kl. 13:39

Formanden:

Så er det hr. Jens Christian Lund.

Kl. 13:39

Jens Christian Lund (S):

Jeg er selvfølgelig glad for, at sundhedsministeren fik lejlighed til at sige så mange ord uden at svare på det, jeg spurgte om. Det er sådan set i orden. Jeg erklærer mig ikke enig i alt, hvad statsministeren sagde, men lige netop det her kunne jeg i hvert fald godt forstå, og det var jeg enig i.

Jeg vil gøre sundhedsministeren opmærksom på, at Region Midtjylland i den konkrete sag – nu prøver jeg at gøre det generelt – virkelig har givet udtryk for, at den pågældende læge er en, man ønsker at beholde. Det er derfor, jeg vil bede ministeren om at sige, at det så ikke kan være rigtigt, at vi på grund af noget papirarbejde smider den pågældende ud.

Jeg har lige et spørgsmål mere, for jeg har jo ikke stor forstand på sundhedsvæsenet, men jeg har aldrig været ordfører på det område, men hvis der nu er en læge, der udskriver en lægeerklæring til et menneske, der for nylig har født et barn, og siger, at dette menneske er sygt, mener

sundhedsministeren så, at det skal tages alvorligt, således at så længe den pågældende virkelig er syg efter en fødsel, så kan vedkommende ikke udvises?

Det må være sundhedsministeren, der her siger: Vi har nogle fremragende læger, og når de skriver noget, så må vi tage det alvorligt. Er sundhedsministeren enig i, at lægeerklæringer skal tages alvorligt?

Kl. 13:40

Formanden:

Indenrigs- og sundhedsministeren.

Kl. 13:40

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Det er selvfølgelig meget venligt og charmerende og alt muligt, men hr. Jens Christian Lund ved udmærket godt, at der bag alle disse sådan mere principielle betragtninger gemmer sig én bestemt, konkret personsag, som hr. Jens Christian Lund har engageret sig meget i, og det har jeg stor respekt for. Men hr. Jens Christian Lund ved også, at det ikke er min ressort, og at jeg jo derfor ikke kan gå dybere ind i det her.

Jeg har det principielle synspunkt, at Danmark skal være et åbent samfund, vi skal udvikle verdens bedste sundhedsvæsen, og det skal vi selvfølgelig først og fremmest gøre selv ved, som regeringen også har gjort, at øge optaget til sygeplejerskeskolerne, til de lægefaglige fakulteter, til SOSU-assistent-skolerne; vi skal have et godt samarbejde med den arbejdskraft, vi har, så vi bruger deres hænder effektivt.

Men i en periode skal vi også trække på udenlandsk arbejdskraft, og der skal vi sørge for at være åbne, i den forstand at det skal være smidigt, hurtigt og effektivt, når man skal have sin arbejdstilladelse, men vi skal samtidig værne om kvaliteten i det danske sundhedsvæsen, og derfor skal man selvfølgelig kun have tilladelse til at arbejde autoriseret, hvis man de facto har de kvalifikationer, vi kræver til de forskellige stillinger. Det er mit synspunkt som sundhedsminister.

Kl. 13:42

Formanden:

Så er det hr. Jens Christian Lund for et sidste spørgsmål.

Kl. 13:42

Jens Christian Lund (S):

Det er jeg ikke uenig med sundhedsministeren i, men det var egentlig heller ikke det, jeg spurgte om. Jeg spurgte om, hvorvidt en lægeerklæring udskrevet af en dansk læge er noget, vi tager al-

vorligt, og om det vil betyde, at vi, hvis en person har født og har fået en lægeerklæring om, at pågældende er syg, så vil sige, at dette nok ikke lige er det rette tidspunkt at udvise hende. Det var egentlig det, jeg spurgte ministeren om, og det mener jeg da i hvert fald må være under sundhedsministerens ressort.

Jeg kan godt acceptere, hvis sundhedsministeren siger, at det næste spørgsmål ikke er hans område, men jeg stiller det alligevel: Hvis nu en læge, som er inden for sundhedsministerens område, har fået en eller anden straf, og man så finder ud af, at den muligvis er givet forkert, og den pågældende læge så får lov til at få straffen prøvet i landsretten, ville sundhedsministeren så synes, at det er en god idé, at den læge, som skal have prøvet sin sag i landsretten, er til stede, når sagen prøves, eller synes sundhedsministeren, at det er en fantastisk god idé, at den pågældende så er blevet smidt ud af landet, inden sagen skal prøves? Og det var en læge, jeg spurgte om, det er ikke et generelt spørgsmål. Det er kun et spørgsmål til sundhedsministeren, om, hvad sundhedsministeren mener, når det drejer sig om læger.

Kl. 13:43

Formanden:

Ja tak. Så er det indenrigs- og sundhedsministeren.

Kl. 13:43

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Hvis det var sådan, at jeg skulle mene noget meget detaljeret om hele det her regelgrundlag, der styrer arbejds- og opholdstilladelser m.v. i Danmark, så ville jeg ikke være sundhedsminister. Altså, nu er det ikke sådan, at man selv kan flytte rundt på stolene her, men så ville jeg da markere en eller anden interesse over for statsministeren om at få skiftet min ressort ud med f.eks. Integrationsministeriet med hensyn til den ene del af spørgsmålet, eller måske Justitsministeriet med hensyn til, hvem der skal være til stede som vidner, hvis der køres retssager i det danske samfund. Det kan jeg ikke gå ind i.

Jeg kan sige, at vi ønsker at have et sundhedsvæsen, der er åbent for kvalificeret udenlandsk arbejdskraft. Tager vi lægerne, må man sige, at det er vi helt konkret: 6,6 pct. at de læger, der virker i Danmark, gør det på baggrund af en udenlandsk eksamen.

Vi skal have nogle godkendelsesmekanismer, der gør, at man kan blive godkendt hurtigt og smidigt, men vi skal også have sikkerhed for, at

de kvalifikationer, man siger man har, har man de facto også. Man kan selvfølgelig godt med afsæt i en eller anden personsag spørge om, hvorfor man ikke vil bruge den arbejdskraft, men jeg ved jo også, hvem der bliver kaldt i samråd, hvis der en dag er en patient, der er fejlopereret eller fejlmedicineret, fordi det viser sig, at den sundhedsperson, der har haft det lægefaglige ansvar, rent faktisk ikke havde de kompetencer, som man troede at vedkommende havde, da man så sådan lidt lemfældigt på det med papirgangen.

KL 13:44

Formanden:

Så kan vi gå videre til næste spørger, som er fru Lise von Seelen.

KL 13:44

Spm. nr. US 5

Lise von Seelen (S):

Vi befinder os i en periode, hvor kommunerne er i den sidste fase af deres budgetlægning for 2008. Vi kan se, at over halvdelen af kommunerne forventer at skulle gennemføre en skattestigning. De fortæller os, at skattestigningen ikke skal gå til at lave kvalitetsforbedringer; den skal i virkeligheden forebygge, at de skal ind og skære på kerneydelserne til de ældre, til børnene og til undervisning. De kommuner, der har fortalt os, at de forventer en skattestigning, er sådan set ikke kendetegnet ved at være socialdemokratiske ledede. Der er faktisk flere af dem, der er borgerligt ledede end socialdemokratiske ledede, så det kan ikke læses som et ønske om at lave en protest. Sådan kan jeg ikke læse det.

Jeg vil gerne spørge ministeren, om man i denne særlige situation – så kort efter, at kommunalreformen er sat i kraft – er villig til at gå i dialog med kommunerne om denne særlige, vanskelige situation. Nu hørte jeg før, at ministeren sagde til fru Line Barfod, at det er vigtigt, at man er i dialog med kommunerne, når man snakker om kerneydelserne. Men det er vel også vigtigt at være i dialog med kommunerne, når man snakker om, hvordan deres økonomiske vilkår for at kunne virke er.

Er indenrigsministeren villig til at gå i dialog med kommunerne om den vanskelige situation, de befinder sig i?

KL 13:46

Formanden:

Så er det indenrigs- og sundhedsministeren.

KL 13:46

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Jeg er meget enig i, at det er vigtigt at gå i dialog med kommunerne. Og det er også, hvad regeringen faktisk har været. For de rammer, der gælder for den kommunale økonomi i 2008, er et resultat af en meget positiv dialog, som vi havde med kommunerne op til i sommer, og som førte frem til, at der blev lavet en aftale, som åbner mulighed for, dels at man kan lave en realvækst ude i kommunerne, dels at skatten i visse kommuner kan stige inden for en ramme af 750 mio. kr. Det er der en aftale om; det er resultatet af en konstruktiv dialog. Og derfor har regeringen naturligvis også en forventning om, at dem, vi har haft dialogen med, lever op til det, vi har aftalt. Budgetterne skal være vedtaget den 15. oktober, og jeg vælger at tro, at det ligger den enkelte kommune så meget på sinde at værne om det kommunale selvstyre, at man yder sit bidrag til at holde denne aftale.

Hvis præmissen for fru Lise von Seelens spørgsmål er rigtig i forhold til alle de kommuner, som på nuværende tidspunkt i budgetlægningen opererer med en skatteforhøjelse, må man helt logisk sige, at så er der også et antal kommuner, som har muligheden for at sætte skatten ned. For sådan er det.

Regeringen har lavet en aftale, der tager stilling til den samlede kommunale økonomi. Vi er enige med KL's formandskab om, at det er en god og rummelig aftale. Vi er enige om, at det er en aftale, der også skaber mulighed for, at skatteprocenterne kan komme på plads. For det er uomtvisteligt sådan, at når vi sidste år tog ansvaret for at lave et skatteloft – endda med to decimaler – for hver enkelt dansk kommune, så ville det da være mærkeligt, om vi har ramt rigtigt i alle 98 kommuner.

Der er nogle steder, hvor man kan sige, at skattejakken klemmer lidt og knapperne er ved at springe. Men der er stof nok til alle. Hvis der er nogen, der har en for stramtsiddende skattejakke på, så er der også nogen, der har en jakke med rummelighed. Det er jo det fine ved det kommunale selvstyre, at vi har lavet en aftale med alle under et, og så må de 98 kommuner hver for sig yde deres bidrag til, at aftalen bliver overholdt.

KL 13:48

Formanden:

Så er det fru Lise von Seelen.

Lise von Seelen (S):

Jeg tror ikke, at det kan have undgået indenrigsministerens opmærksomhed, at kommunerne samlet set synes, at de er meget hårdt pressede, og at det ikke er en protest, man er ude i.

Gennemsnitsberegningen er lige så fornuftig, som hvis man siger, at en person, der ligger med hovedet i en gasovn og fødderne i fryseren, har det gennemsnitligt godt. Det holder ikke her. Vi får jo tilbagemeldinger om, at der er kommuner, hvor de ældre skal 1 time før i seng, og hvor man har haft rengøring hver 14. dag, men efter nytår kan forvente det hver 3. uge. Vi mener, at der på det felt er hårdt brug for, at man får en konstruktiv snak om, hvad det er for en særlig situation, de er i, og at man ikke vil straffe sig ud af situationen. Jeg har bemærket, at indenrigsministeren før har nævnt, at hvis kommunerne ikke overholder aftalen til punkt og prikke, så må man forvente at straffe sig ud af den.

Mener ministeren, at det er i overensstemmelse med kvalitetsreformen, at vi rammer bl.a. ældre på denne måde, når man så gerne vil skabe bedre kvalitet?

Kl. 13:48

Formanden:

Indenrigs- og sundhedsministeren.

Kl. 13:49

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Der er ikke lagt op til at ramme nogen som helst. Der er lavet en aftale med de 98 kommuner – helt præcist med Erik Fabrin og Anker Boye og deres organisation – som fastslår, hvilket udgiftsrum der er plads til i den kommunale sektor næste år. Det er et udgiftsrum, som er større end det, vi kender i år. Der er ikke basis for nedskæringer der. Det er aftalt, at skatterne kan justeres på plads inden for en ramme af 750 mio. kr., og derfor kan man sagtens opleve, at der er kommuner, der sætter skatten op med 2 mia. kr., men så skal der bare være andre kommuner, der sætter skatten ned med 1,25 mia. kr. Det er den aftale, der er.

Det ville da være noget mærkeligt noget, hvis jeg stod her, flere uger før budgetterne skal vedtages, og havde det stensikre udgangspunkt, at aftalen ikke bliver overholdt. Det er i øvrigt i overensstemmelse med principperne i kvalitetsreformen, at aftaler skal overholdes. Vi har faktisk også aftalt et sæt nye spilleregler med kommunerne om samspejlet mellem stat og kommuner. Og de hviler sådan set på, at man kan stole

på hinanden. Vi har en aftale, som formandskabet i KL betegner som en god og rummelig aftale, så vi har også en forventning om, at den indfris.

Kl. 13:51

Formanden:

Så er det fru Lise von Seelen for et sidste spørgsmål.

Kl. 13:51

Lise von Seelen (S):

Den 27. september blev det beskrevet i Jyllands-Posten, at 70 pct. af kommunaldirektørerne nævner, at kommunerne er underkompenserede i forhold til de nye opgaver, som de har skullet påtage sig i forbindelse med kommunalreformen. Jeg synes, at det ville være konstruktivt, hvis ministeren sagde, at vi befinder os i en særlig periode, fordi vi er i starten af en kommunalreform, hvor regeringen glemte at sætte penge af til at indføre reformen. Regeringen glemte det vel ikke; den ønskede ikke at sætte penge af. Og derfor er det naturligt, at man på nuværende tidspunkt møder nogle opgaver, som ser anderledes ud, end man havde forventet for et år siden.

Jeg vil som afslutning gerne spørge ministeren: Mener ministeren, at 70 pct. af kommunaldirektørerne ikke er gode til at regne, når de siger, at de er underkompenserede i forhold til opgaverne?

Kl. 13:52

Formanden:

Indenrigs- og sundhedsministeren.

Kl. 13:52

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Jeg mener først og fremmest, at fru Lise von Seelens egen partikollega den tidligere borgmester i Odense Anker Boye og Ruderdals borgmester Erik Fabrin er de fremmeste repræsentanter for det danske kommunestyre. Derfor har jeg også stor tillid til, at de med hele det backup, de har i deres egen organisation, er i stand til både at regne og at regne den ud. Når de indgår en aftale med regeringen, som de selv betragter som en god aftale, så har jeg også al mulig grund til at forvente, at det er en aftale, der indfris. Sådan må det være, for alt andet ville være udtryk for mistillid til de to og til det danske kommunestyre. Hvor ville det føre os hen? Hvad er alternativet til at indgå aftaler med kommunerne under et og satse på, at de bliver indfriet? Jeg spørger bare retorisk.

Det er i øvrigt ikke rigtigt, at vi har glemt at sætte penge af. Vi har i tidligere økonomiaftaler med KL adresseret kommunalreformen. Man vil kunne se i de aftaler, der er indgået, at vi tager højde for kommunalreformen. Vi har i øvrigt også direkte aftalt, selv om det er på kanten af de almindelige samspilsformer mellem stat og kommuner, at de rationaliseringsgevinster, der ligger i kølvandet på kommunalreformen, kan blive i kommunerne.

For kort tid siden fik vi jo en rapport fra Kommunernes og Regionernes Evalueringsinstitut i Århus, hvor de samme kommunaldirektører, som fru Lise von Seelen nævner, peger på, at der – efter min hukommelse – var 900 mio. kr. i umiddelbare rationaliseringsgevinster alene på administrationen.

Kl. 13:53

Formanden:

Så går vi videre til næste spørger, som er fru Sophie Hæstorp Andersen.

Kl. 13:54

Spm. nr. US 6**Sophie Hæstorp Andersen (S):**

Regeringen har her pr. 1. oktober indført en rettighed for patienterne til efter 1 måned frit at kunne vælge at lade sig behandle på et privathospital. Jeg vil godt spørge sundhedsministeren, hvor det frie valg er til at vælge det lokale hospital; til at jeg f.eks. kan vælge mit lokale hospital, nemlig Hvidovre Hospital, hvor jeg ved, at de før har kunnet levere en ydelse og en behandling af international klasse. Hvorfor skal vi tvinges væk fra vores lokale hospital over til et privat, når det lokale kunne levere behandling af høj kvalitet, hvis der blot var penge, læger og sygeplejersker til stede?

Det er ikke nogen hemmelighed, at man på rigtig mange af de offentlige hospitaler i dag mangler at besætte lægestillinger, speciellægestillinger og sygeplejerskestillinger, som efter en måned eller to kunne levere den behandling, der skulle til, hvis det var det, man ønskede. Men rigtig mange af dem er i de sidste par måneder forsvundet over til det private sundhedsvæsen for der at kunne vente på, at patienterne kommer ind, og hvor lønningerne er bedre.

Hvor er det frie valg i dag til at kunne vælge det lokale hospital? Hvorfor skal man tvinges til at komme på et inferiort privathospital i Nordsjælland eller Århus? Hvorfor kan man ikke få sin behandling lokalt?

Kl. 13:55

Formanden:

Indenrigs- og sundhedsministeren.

Kl. 13:55

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Jamen det må bero på en misforståelse. Der er ikke lagt op til, at der er nogen patienter, der skal tvangsopereres, eller at der er nogen patienter, som ikke må vælge at blive opereret på det offentlige sygehus – overhovedet ikke.

Man kan fornemme, hvad der ligger bag, når der bruges sådan et udtryk som »et inferiort privathospital«. Det er måske lidt interessant at grave lidt i det, for når man ser Socialdemokratiets finanslovudspil, kan man se, at de ønsker den her 1-månedes-frist udskudt, og at de regner med, at det skal frigøre 1 mia. kr.

Vi kunne måske bruge den her spørgetid til at få syn for sagen, for det er sådan, at 2-måneders-reglen for tiden koster en lille halv milliard kroner. Den patientgruppe, der nu får nogle ekstra rettigheder, udgør to tredjedele af den gruppe, der allerede har de her rettigheder. Når Socialdemokratiet så foreslår, at der skal frigøres 1 mia. kr. ved at udskyde den her regel, kan man jo rent logisk kun nå et tal, der overhovedet nærmer sig det, hvis det udvidede frie sygehusvalg totalt afskaffes. Det er måske det, der ligger bag den her – hvad skal man kalde det – farvede sprogtone, som lå i spørgsmålet. Jeg må i hvert fald forstå, at det, der ligger i spørgsmålet, er, at Socialdemokratiet ikke synes, at patienterne skal have de her rettigheder.

Regeringen lægger meget vægt på, at vi har et godt og velfungerende offentligt sundhedsvæsen. Det er derfor, vi bruger en 17-18 mia. kr. mere på det næste år, end vi brugte, da jeg selv blev minister; det er derfor, vi glæder os over, at der er 1.200 flere ansatte læger og 1.300 flere ansatte sygeplejersker. Vi tror på, at til det at skabe et bedre offentligt sundhedsvæsen hører altså også, at patienterne får nogle rettigheder, bl.a. rettigheden til at lade sig behandle på et privatsygehus, også selv om man ikke har en Strandvejsvilla med friværdi, men f.eks. er enlig mor på Vestegnen, som ikke er i stand til at tage et lån i den almennyttige bolig. Det er den form for menneskesyn, der ligger bag regeringens sundhedspolitik – og jeg er da ked af, at vi ikke deler det menneskesyn.

Kl. 13:57

Formanden:

Så er det fru Sophie Hæstorp Andersen.

Sophie Hæstorp Andersen (S):

Nu er det sådan, at vi for det første ved, at det sjældent er den enlige mor, der rent faktisk benytter sig af det frie valg, for man glemmer jo ofte at fortælle, at patienterne selv betaler for transporten til og fra et andet behandlingstilbud end det, som man kan få i sin lokale region.

Den anden ting med hensyn til rettighederne er jo, at Socialdemokratiet har foreslået, at det skal være en rettighed, at der er en seng, hvis man bliver indlagt akut. Vi ved allerede i dag, at der er mange steder, man ikke kan levere det, bl.a. fordi man bliver nødt til at prioritere, at der nu kommer en 1-månedes-behandlingsgaranti for en lang række lidelser, som ikke er livstruende, og hvor det faktisk er sådan, at der overhovedet ikke er noget fagligt belæg for at sige, at patienterne ikke kunne vente inden for den 2-måneders-behandlingsgaranti, der allerede er på området.

Så jeg synes, det er lidt flot, at man så står og taler om rettigheder, når det kun gælder de 20 pct. af patienterne, som fejler noget ikkelivstruende og derfor ikke skal behandles her og nu. Faktisk er det jo sådan, at man nedprioriterer de 80 pct. af patienterne, der indlægges akut. De kan få en seng i et skyllerum eller på gangen. De kan få lov til at få en dårligere behandling, fordi man skal indføre noget, der betyder, at de andre kan komme hurtigere til. Derfor undrer det mig igen, hvorfor jeg ikke kan få et lokalt tilbud på Hvidovre Hospital om en god behandling der inden for 1 måned eller 2 måneder. Hvorfor skal jeg tvinges over i et privat sundhedsvæsen, som jeg ikke selv har ønsket?

Kl. 13:58

Formanden:

Indenrigs- og sundhedsministeren.

Kl. 13:58

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Herfra, hvor jeg står, ser det slet ikke ud til, at fru Sophie Hæstorp Andersen fejler noget som helst, så jeg vil da ikke foreslå, at man lader sig indlægge hverken privat eller offentligt. Hvis man vil diskutere ressourceforbruget på Hvidovre Hospital, vil jeg foreslå, at man ringer til Vibeke Storm Rasmussen, som jo har det øverste driftsansvar der.

Jeg kan sige, at set fra min stol er det sådan, at vi år for år har øget bevillingerne til sundhedsvæsenet, sådan at der er plads til stadig mere aktivitet. Jeg kan se, når vi ser på det historisk, at

de penge, vi bruger aktivitetsbestemt, er faldet ligeligt fordelt på det medicinske og det kirurgiske område, så der er ikke belæg for at sige, at regeringen har skævvredet noget som helst overhovedet.

Det, jeg også kan se, er, at regeringen altså stiller sig på patienternes side og har det synspunkt, at hvis man f.eks. er ved at blive presset ud af arbejdsmarkedet eller som selvstændig håndværker ikke kan levere det arbejde, man har indgået aftale om, fordi man ikke kan få sin knæoperation, så synes vi, at det kendetegner et velfærdssamfund, at man så skal have muligheden for at flytte sig et andet sted hen for at få den. Det er jo en mulighed, som de velbærgede har, som de ressourcestærke har, men som vi synes alle skal have. Det er vi så bare ikke enige med Socialdemokratiet om, og jeg forstår, at Socialdemokratiet har så stort et spareforslag på deres finanslov, at det ikke engang er nok at lade være med at indføre den forbedring af rettighederne, regeringen lavede i mandags, men at man decideret er nødt til at fjerne de rettigheder, patienterne allerede har nu, for at nå op på milliarder. Så er det jo et klart signal: Med regeringen har vi patientrettigheder; med Socialdemokratiet eksisterer det udvidede, frie sygehusvalg slet ikke mere.

Kl. 14:00

Formanden:

Så er det Sophie Hæstorp Andersen for et sidste spørgsmål.

Kl. 14:00

Sophie Hæstorp Andersen (S):

Det sidste er jo decideret forkert. Vi har ikke tænkt os at pille ved 2-måneders-behandlingsgarantien, men vi siger, at der ikke er behov for lige nu at prioritere en 1-månedes-behandlingsgaranti, når vi stadig har kræftpatienter, som venter, når vi fortsat har mennesker, der bliver indlagt på afdelinger, hvor de ikke engang kan få en seng at ligge i, når vi ved, der er en masse kvalitet, som halter, fordi man skal være så effektiv, så effektiv, at lægerne og sygeplejerskerne er ved at løbe sig til en arbejdsskade. Det gør jo, at læger og sygeplejersker flygter ud af de offentlige hospitaler og over på de private hospitaler, fordi de kan se, at der bliver de ikke belemret med et akutberedskab, med dårlige ældre patienter og det at skulle leve under de trusler, som hele tiden kommer fra regeringen om, at nu vil man nedlægge regionerne, og nu vil man indføre 2-procents-besparelse og det ene og det andet.

Historisk set er det jo sådan, at de sidste 10 år har der været en 2-procents-vækst i Danmark i sundhedsudgifterne, og i alle de omkringliggende lande har væksten været på 4 pct. Det vil sige, at hver gang vi har brugt 1 mio. kr., har man brugt 2 mio. kr. i Sverige og i England. Det er jo en udvikling, som med 1-månedes-behandlingsgarantien viser, at den her regering hellere vil prioritere udvikling af et privat sundhedsvæsen end et offentligt sundhedsvæsen.

Kl. 14:01

Formanden:

Så er det indenrigs- og sundhedsministeren.

Kl. 14:01

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Nu er der jo et åbent samråd i Sundhedsudvalget senere i eftermiddag, hvor interesserede så kan følge med, for der skal vi diskutere det der med personaleflugten, som jeg må sige at jeg på baggrund af meget tørre tal har meget, meget svært ved at få øje på. Jeg tror såmænd heller ikke, at læger og sygeplejersker oplever regeringen som en trussel. Altså, hvis vi tager de der 1.200-1.300 flere læger, der er ansat i det offentlige sundhedsvæsen, og de 1.200-1.300 flere sygeplejersker, der er ansat i det offentlige sundhedsvæsen siden 2001, føler de formentlig ikke, at de er truet på deres brød af, at der er kommet den her regering – snarere tværtimod.

Jeg må bare konstatere, at Socialdemokratiet foreslår, at man skal spare 1 mia. kr. ved at lade være med at indføre en rettighed, som i sin nuværende form dækker langt flere mennesker, end den nye regel kommer til, og som i dag altså koster på den gode side af 0,5 mia kr., altså set fra ham, der betalers side. Og det kan ikke lade sig gøre at spare den milliard, medmindre man totalt vil fjerne den ret. Der skal vel være sammenhæng. Jeg forstår, at man skal være økonomisk ansvarlig, at det er en ny linje, og så skal der vel være en sammenhæng her. Og der må jeg bare konstatere, at Socialdemokratiet aldrig kan komme hjem med den milliard, medmindre man totalt afskaffer det frie sygehusvalg. Det vil regeringen ikke af de grunde, jeg har givet før.

Kl. 14:03

Formanden:

Vi kan nå den sidste spørger, inden timen er gået, og det er fru Charlotte Fischer.

Spm. nr. US 7

Charlotte Fischer (RV):

Vi bliver i samme spor, for også jeg vil gerne spørge ministeren om behandlingsgarantien, som jo trådte i kraft her i mandags. Jeg spørger, fordi jeg håber, at vi kan komme ind i et mere konstruktivt spor, for jeg er ikke ude i noget specielt ideologisk korstog mod privathospitaler. Vi har hos os i De Radikale det synspunkt, at vi skal have et sundhedsvæsen, der hviler på en kerne af offentlige sygehuse. Der må gerne være et privat supplement, men det er sådan set vores udgangspunkt, og det er også det, ministeren hævder er hans, når han bliver spurgt.

Det er heller ikke, fordi vi ønsker at være mørkemænd eller noget som helst andet, men vi synes, at den her behandlingsgaranti jo er blevet søsat på, hvad man godt kan kalde et skrøbeligt grundlag, for udgangspunktet er jo på den ene side, at den her behandlingsgaranti fra regeringens side blev søsat som et valglofte i en lidt op-hedet valgkamp, og at man på den anden side ikke har lavet nogen analyser for at prøve at se på, hvad konsekvenserne egentlig kunne være af en sådan behandlingsgaranti på 1 måned. Det skal jo ses i forhold til, at vi lige nu har en skrigende mangel på arbejdskraft. Vi mangler mere end 1.000 speciallæger, og vi mangler mere end 1.500 sygeplejersker.

Det skal så holdes op imod, at vi jo som folketingsmedlemmer, der ikke er klogere end som så, kan lytte til nogle af landets klogeste hoveder, som advarer skarpt imod den her behandlingsgaranti. Jeg kan jo bl.a. nævne professor Kjeld Møller Pedersen, som regeringen jo selv har benyttet sig af i mange sammenhænge. Han kalder det for luksustænkning og opfordrer til, at man faktisk går modsat og differentierer ventetiderne meget mere. Jes Søgaard, som er professor ved Dansk Sygehus Institut, har sagt, at han mener, det går ud over de svage patienter, og den tidligere direktør for Sundhedsstyrelsen, Jens Kristian Gøtrik, har så sagt, at det her sker på helt urimelige konkurrencevilkår mellem private og offentlige sygehuse.

Det, jeg så gerne vil spørge ministeren om, er: Når man nu på den ene side har søsat den her ny behandlingsgaranti i en situation med meget stor mangel på arbejdskraft, hvor man ikke har analyseret konsekvenserne, og der på den anden side samtidig er de her meget ildevarslenende, kritiske synspunkter, kunne det så ikke tale for, at

regeringen fulgte den her behandlingsgaranti meget tæt og interesserede sig for, hvad konsekvenserne ville blive?

Kl. 14:05

Formanden:

Så er det indenrigs- og sundhedsministeren.

Kl. 14:05

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Vi følger hele området og hele udviklingen i sundhedsvæsenet tæt. Det gør vi, og vi er på forkant med det, uanset hvad kloge hoveder i øvrigt måtte sige. Selvfølgelig er vi det.

Vi har også fulgt det frie valg, vi gav i sommeren 2002, altså 2-måneders-reglen. Vi har fulgt det tæt, og det er derfor, vi ved, at der er 120.000 patienter, der har haft glæde af den regel, og som er blevet opereret hurtigere, end de ellers ville være blevet. Det er derfor, vi ved, at vi er blevet fri for det, vi oplevede, før jeg selv blev minister, hvor folk jo blev presset ud af arbejdsmarkedet, fordi de gik og ventede meget længe på at få nogle i virkeligheden ret banale operationer, en ny hofte f.eks. Det ville vi ikke se på, for der var en tiltagende social ulighed, hvor kun de meget, meget velstillede kunne komme hurtigt til på private hospitaler. Så alt det her ved vi, fordi vi har fulgt det.

Derfor ved vi også, at det ikke er rigtigt, som det er blevet påstået af en tidligere spørger, at der er social slagside i anvendelsen af det frie valg. Det anvendes helt bredt. Vi ved også, at det heller ikke kan godtgøres, at der er cream skimming, altså at de private redder sig nogle penge for billig hjælp. Der er mange ting, vi ved, og vi vil selvfølgelig fortsat følge med i det.

Hvad de kloge hoveder angår, kan jeg jo bare stillfærdigt konstatere, at mange af de kloge hoveder også var stærkt bekymrede i 2002, og de er nu stærkt bekymrede igen med fuldstændig det samme sæt argumenter, som gjaldt i 2002. For regeringen var det ikke en pludselig indskydelse – det lå ligesom i spørgsmålet, at det var noget, vi havde fundet på i valgkampens hede – nej, det var et velovervejet valgløfte, som vi gav. Regeringen blev genvalgt, og derfor lever vi selvfølgelig op til valgløfterne.

Kl. 14:07

Formanden:

Så er det fru Charlotte Fischer.

Kl. 14:07

Charlotte Fischer (RV):

Nu siger ministeren, at sådan var det også, dengang man foreslog 2-måneders-behandlingsga-

rantien, men ministeren kan vel også være enig i, at situationen er en anden i dag på den måde, at personaleproblemet er større nu, end det var før. Hvis ministeren hævder, at det sådan set er det samme nu, som det var tidligere, tror jeg i hvert fald, at der ikke vil være ret mange i det her land, der vil være enige med ham.

Der er jo ingen, der er imod kortere ventetider. Hvorfor skulle en politiker stille sig op og være imod kortere ventetider? Det er da godt nok ikke noget, der er stemmer i. Det er ikke, fordi jeg tror, at stemmerne vil vælte ind, fordi jeg gør mig til talsmand for kortere ventetider. Der må sådan set være en grund, når nogen taler imod kortere ventetider. Så er det, fordi man faktisk har en alvorlig faglig bekymring, og det er også derfor, jeg ganske alvorligt synes, at der er grund til at stige ned fra den der lidt hidsige ideologiske debat, der er om det her, og tage de bekymringer, der er, alvorligt.

Vi står i en speciel situation, og hvis man ikke anerkender, at personaleproblemet, som jeg ser det, er det allerstørste problem i det danske sundhedsvæsen lige nu – det skal holdes op imod, at vi så får den der korte ventetidsfrist, der vil speede aktiviteten endnu mere op, og det kan gå ud over de svageste patienter – så ved jeg simpelt hen ikke, hvad det er, regeringen er ude i. Så må det være, fordi regeringen simpelt hen ikke mener, at arbejdskraftproblemet er særlig alvorligt, som det er nu.

Kl. 14:09

Formanden:

Så er det ministeren.

Kl. 14:09

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Det er rigtigt, at vi har vakante stillinger i sundhedsvæsenet. Det er jo en måde at beskrive situationen på. Det er lige så rigtigt at sige, at der aldrig har været ansat så mange i sundhedsvæsenet, som der er nu: 1.200-1.300 flere læger, 1.200-1.300 flere sygeplejersker.

Der bliver spurgt, hvordan situationen nu adskiller sig fra situationen i 2002, og en af de måder, hvor situationen adskiller sig til den gode side, er, at vi har lavet regionerne med en langt bedre mulighed for at planlægge den måde, man får løst opgaverne i sundhedsvæsenet på, og en langt bedre mulighed for at sprede de gode eksempler. Nu kom det f.eks. frem her forleden dag, at der findes sygehuse, der er i stand til at køre fire patienter igennem en scanner på en time. Andre steder kan man kun køre det hal-

ve antal patienter igennem. Man kan sige, at den organisatoriske ramme for at fremme den gode opgaveløsning i hvert fald er langt bedre nu, end den var.

Så tror jeg, at når nogle af de her kloge hoveder er bekymrede, er det også, fordi det hviler på den fejlagtige antagelse, at den regel, vi gennemførte i mandags, betyder, at nu skal vi partout sørge for at behandle alle patienter inden for 1 måned. Det ville være dejligt, hvis vi kunne det, men jeg er enig med fru Charlotte Fischer i, at der selvfølgelig skal prioriteres lægefagligt og man skal behandle de mest syge først. Sådan er det. Derfor skaber den her regel ikke en forventning om, at alle patienter kan behandles inden for 1 måned. Den skaber en værnregel, sådan at den patient, der ikke kan behandles inden for 1 måned, og for hvem det er vigtigt at blive behandlet inden for 1 måned, får den mulighed.

Sandheden er, og det ved fru Charlotte Fischer lige så godt som jeg, at hvis vi ikke skabte den mulighed, ville den eksistere alligevel for de mennesker, der har den private købekraft. Og så ville vi have social ulighed, og det vil regeringen ikke have.

Kl. 14:10

Formanden:

Så er det fru Charlotte Fischer for et sidste spørgsmål.

Kl. 14:10

Charlotte Fischer (RV):

Regeringen er jo med til at skabe forventninger, bl.a. forventninger om, at mennesker med små og mindre lidelser skal hurtigt i behandling. Det formelle er, som ministeren siger, at lægerne kan prioritere frit, men hvad er det reelle? Det er jo ikke sådan. Ministeren har selv sat en masse økonomiske incitamenter i værk, for at vores sygehuse skal opføre sig på nogle bestemte måder.

Ifølge professor Jes Søgaard koster det det offentlige 25.000 kr., hver gang de sender en patient over i det private. Hvilket incitament giver det et offentligt sygehus? Det giver selvfølgelig et incitament til, at man prøver at behandle de patienter selv. Hvad er det for nogle patienter, der har mulighed for at søge over i det private? Det er meget typisk patienter med mindre skavanker, som skal have et hurtigt kirurgisk indgreb.

Så hvad er det for et system, ministeren har sat i værk? Det er at give et økonomisk incitament til sygehusene – som helst skal have nogle

penge, for ellers kan de ikke klare sig – til at løbe hurtigt efter de patienter, der har et privat alternativ, og dermed kan det gå ud over de svage patienter. Så der er jo en vis logik, når de her kloge hoveder råber vagt i gevær på det her område. Jeg ville ønske, at ministeren kunne anerkende, at der trods alt er noget ved de her økonomiske incitamenter, han selv har sat i værk. Han har vel tillid til, at økonomiske incitamenter virker.

Kl. 14:12

Formanden:

Så er det indenrigs- og sundhedsministeren.

Kl. 14:12

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Jo, det har jeg bestemt, og jeg glæder mig i øvrigt også over det, for hvis ikke de virkede, ville vi ikke have oplevet så positiv en udvikling på sundhedsområdet, som vi har oplevet de sidste 6 år, hvor der været en betydelig vækst i aktivitetsniveauet i sundhedsvæsenet helt bredt, så vi behandler langt flere patienter end nogen sinde før, og hvor kvaliteten er steget og ventetiderne er faldet.

Det er selvfølgelig resultatet af to ting: at vi bruger flere penge – og det er ikke noget, vi vil holde op med at gøre, det skal vi gøre år for år, bruge flere penge på sundhedsområdet – men selvfølgelig også det forhold, at vi har tilføjet pengene noget mere konsekvens. Det skal også tænkes med ind her – det er den anden side af den fremstilling, fru Charlotte Fischer giver – at man kan sige, at i det gamle regime, der var, før vi kom til, kunne man jo sådan set bare lade ventelisterne vokse. Det kan man ikke længere, for patienten behøver ikke at stå i en venteliste-kø.

Det er klart, at det forhold, at man ikke behøver at stå i en venteliste-kø, men kan flytte sig og tage nogle ressourcer med, selvfølgelig skaber et udviklingspres på systemet. Det vedkender jeg mig fuldt ud, for uden det udviklingspres havde vi ikke set det fald i ventetiderne og den stigning i aktivitetsniveauet, vi har oplevet i de sidste 6 år.

Kl. 14:13

Formanden:

Hermed sluttede spørgetimen. Tak til indenrigs- og sundhedsministeren.

Det sidste punkt på dagsordenen er:

3) Besvarelse af oversendte spørgsmål til ministre (spørgetid).

Kl. 14:14

Udgående spørgsmål

Formanden:

Jeg skal meddele, at de af hr. Per Clausen under nr. 3 og 4 opførte spørgsmål til socialministeren (spørgsmål nr. S 2 og S 5) efter ønske fra spørgeren tages tilbage og dermed udgår af dagsordenen.

Kl. 14:13

Formanden:

Med de nye regler for spørgetiden indleder ministeren med at svare. Ministeren har 2 minutter hertil. Herefter har spørgeren 2 minutter til at kommentere svaret og uddybe sit spørgsmål. Ministeren svarer herefter inden for 1 minut. Herefter kan spørgeren få ordet op til to gange 1 minut og svar fra ministeren to gange 1 minut. Inden hovedspørgeren får ordet for sidste gang, vil det være muligt for indtil to medspørgere at få ordet to gange med 1 minuts taletid med ministersvar hver gang, hvor taletiden også er 1 minut.

Kl. 14:13

Spm. nr. S 1

1) Til socialministeren af:

Line Barfod (EL):

Når ministeren den 19. september 2007 svarede på spørgsmål nr. S 6106, at hun var »optaget af, hvordan vi kan sikre, at alle borgere får lige muligheder for at forfølge deres drømme og mål om uddannelse, beskæftigelse, familieliv osv. Og jeg er optaget af, hvordan vi kan sikre, at alle borgere også har de personlige ressourcer til at udnytte de muligheder, der er.«, vil hun så redegøre for, hvad hun konkret vil gøre for at mindske uligheden i Danmark, der i øjeblikket er på et niveau som i 1965?

Kl. 14:14

Formanden:

Det første spørgsmål er stillet til socialministeren af fru Line Barfod. Og så er det socialministeren, der får ordet for at svare. Værsgo.

Socialministeren (Karen Jespersen):

Det spørgsmål, der er stillet, har forbindelse til et skriftligt svar, jeg har givet fru Line Barfod, hvor essensen i det svar er, at det, det handler om i dag, når man vil bekæmpe ulighed, er at have meget stor opmærksomhed på en række livsforhold, som er bestemmende for, hvor, kan man sige, en person havner på den sociale rangstige. Det er de forhold, der i svaret bliver kaldt sociale, personlige og faglige ressourcer, og man kan sige, at hele grundtanken – jeg kan illustrere det med et eksempel – er, at hvis man har utilpassede unge mennesker, som tilhører det, vi kalder restgruppen, så er der sådan set muligheder for dem. Der er uddannelsespladser, der er ungdomsboliger, der er SU, og de unge mennesker kan vi ikke hjælpe ved at skrue ret meget mere på de skruer. Der handler det om at have en anden politik, ja, sådan set lige fra starten, hvor man støtter forældrene gennem sundhedsplejersker, gennem daginstitutioner og med en skolepolitik, der ruster de unge, når de går ud af folkeskolen, til at være i stand til at gå i gang med en ungdomsuddannelse.

Det er nogle af de ting, jeg vil have fokus på, og der ligger jo allerede et udspil, der hedder »Lige muligheder«, som netop handler om de her forhold, og som vil være det, der kan bidrage til, at dem, vi i dag med et lidt kedeligt udtryk kalder restgruppen, får nogle andre muligheder.

Kl. 14:16

Formanden:

Tak. Så er det fru Line Barfod.

Kl. 14:16

Line Barfod (EL):

Det, jeg havde spurgt ministeren om, var, hvad hun konkret vil gøre for at mindske uligheden i Danmark, for vi har jo kunnet se, at uligheden i Danmark i dag er tilbage på niveauet fra 1965. Altså, alt det, som flere generationer har bygget op og har opnået med at få mindsket den ulighed, der var i Danmark tidligere, er nu væk, og vi er tilbage på niveauet fra 1965. Derfor vil jeg jo gerne høre, hvad ministeren har tænkt sig at tage af konkrete initiativer for at mindske den ulighed, så vi kunne komme til niveauet måske fra 1970, eller hvad der nu er ministerens ambitionsniveau, i forhold til at mindske uligheden i samfundet, og det er jo selvfølgelig, fordi jeg tror, at økonomisk ulighed også stadig har stor betydning for mennesker. Derfor er det væsent-

ligt, hvad ministeren vil tage af konkrete initiativer for at mindske uligheden.

Kl. 14:17

Formanden:

Socialministeren.

Kl. 14:17

Socialministeren (Karen Jespersen):

Når man traditionelt snakker ulighed, økonomisk ulighed – jeg er jo ikke klar over, hvad det er, fru Line Barfod tænker på – er det jo det, man regner ud ud fra indkomstforskelle med det, der hedder Ginikoefficienten, som jo er sådan en teknisk betegnelse; der er et mål for, hvor store indkomstforskelle der er.

Der har siden 1994 været en svag stigning i indkomstforskellen målt med denne koefficient, men stigningen var jo faktisk større i 1990'erne, da den regering, fru Line Barfod støttede, havde regeringsmagten. Der er stadig væk en stigning, men den er betydelig svagere i dag, og det, den ser ud til at stamme fra, er jo ikke mindst, at værdien af fast ejendom og aktieværdierne har været stigende.

Noget af det, der er den bedste indsats imod det, er efter min mening, at folk kommer i arbejde. Og de er jo i stor stil kommet i arbejde. Vi har som bekendt en arbejdsløshed, der er på under 100.000. Det er jo den bedste indsats mod ulighed. Det er en helhedspolitik, jeg støtter, og der, hvor jeg kan komme ind med nogle bidrag, er ved at lette vejen for de mennesker, der har andre problemer end ledighed.

Kl. 14:18

Formanden:

Så er det fru Line Barfod.

Kl. 14:18

Line Barfod (EL):

Jeg er helt klar over, at uligheden også steg, sidst ministeren var minister. Det kritiserede Enhedslisten jo også den daværende regering voldsomt for, fordi vi mener, at det er et problem i samfundet, hvis uligheden stiger. Og jeg ville egentlig gerne høre, om ministeren er enig med sin forgænger, den nuværende fødevarerminister, i, at det er godt med en stigende ulighed, eller om ministeren mener, at det er et problem med en stigende ulighed. Jeg går ud fra, at ministeren også er klar over, at den politik, som den regering, hun nu er med i, fører, er med til aktivt at øge uligheden; det er ikke kun stigningen i boligpriserne, som jo også skyldes, at man har givet los for en række nye lån, afdragsfrie lån osv., men det er også den skattepolitik, man har ført

med at give skattelettelser til de rigeste, og at man har skåret i kontanthjælpen osv.

Så er der noget, ministeren vil gøre for at mindske den økonomiske ulighed, eller er ministeren enig med sin forgænger i, at stigende økonomisk ulighed ikke er noget problem?

Kl. 14:19

Formanden:

Socialministeren.

Kl. 14:19

Socialministeren (Karen Jespersen):

Jeg mener helt klart, at et af de allervigtigste parametre for et godt samfund er, at der ikke er store økonomiske og sociale kløfter, at der ikke er den store afstand mellem mennesker. Man møder jo ikke ret mange andre samfund, hvor ligheden er større, end den er i Danmark, og det er en af hovedårsagerne til, at vi har så godt et samfund, som vi har. Derfor er en af hovedopgaverne for os som politikere også at fastholde, at det bliver ved med at være sådan.

Noget af det, jeg synes er helt afgørende i regeringens politik, er, at man fører en økonomisk helhedspolitik, der faktisk har sørget for, at langt flere langtidskontanthjælpsmodtagere og mennesker med svage forudsætninger er kommet i arbejde. Man har ført en skolepolitik, som vil betyde, at eleverne forlader skolen langt bedre rustet til at kunne få en uddannelse, og man fører en integrationspolitik, der betyder, at langt flere indvandrere er kommet i arbejde.

Det er inden for den ramme, jeg meget gerne vil bidrage, sådan at vi om 10 år har et samfund med mindre ulighed, end vi har i dag.

Kl. 14:21

Formanden:

Så er det fru Line Barfod for et sidste spørgsmål.

Kl. 14:21

Line Barfod (EL):

Jeg skal lige være sikker på, om jeg forstår ministeren korrekt.

Ministeren er enig i, at det ville være godt, hvis man kunne få nedbragt uligheden. Men ministeren har tænkt sig at stemme for at fortsætte regeringens politik i forhold til at give skattelettelser til de rigeste, som vi jo skal stemme om her senere i år, og at fastholde nedskæringerne på kontanthjælpen, som gør, at folk bliver fattigere. Det, ministeren vil gøre, er at piske nogle flere mennesker i arbejde, men ellers har ministeren ikke rigtig nogen tiltag eller konkrete initiativer, som vil mindske den økonomiske ulighed i Danmark.

Kl. 14:21

Formanden:

Så er det socialministeren.

Kl. 14:21

Socialministeren (Karen Jespersen):

Jamen jeg mener helt klart, at når man ser på det samlede billede, er ligheden blevet større under den her regering, og det er den takket være den økonomiske politik, der samlet set har bidraget til, at langt flere mennesker er kommet i arbejde. Under den regering, som fru Line Barfod støttede i 1990'erne, blev formueskatten afskaffet, og man sænkede marginalsatten med 5 pct. Det gjorde man jo ikke for at fedte for de rige, det gjorde man, fordi man mente, at det ud fra en samlet betragtning gavtede beskæftigelsen, og at folk kunne komme i arbejde.

Det er det samme med skattepolitikken her, og man kan jo se sort på hvidt, at den samlede politik har gavnet beskæftigelsen, også for de dårligst stillede.

Der, hvor vi jo kan se, at der er nogle, der har svært ved at komme ind på arbejdsmarkedet i dag, er i forbindelse med nogle af dem, der har andre problemer end ledighed. Der ligger der nogle forslag, som jeg har overtaget – det er jo begrænset, hvor meget nyt man kan sætte i gang på 2 uger, vi er jo lige fremme ved målsnoren i forbindelse med finansloven. Men noget af det, jeg har bidraget til, er f.eks. lighed i sundheden; altså, jeg kan følge det, komme med ønsker og være med til at forme den forebyggelsesfond, der er, på 3 mia. kr., med en hurtigtarbejdende kommission, der skal se på øget lighed i sundheden. Ellers er der de her initiativer til at styrke forældrene og styrke de unges mulighed for at være rustet til også at kunne klare sig i uddannelsessystemet.

Kl. 14:23

Formanden:

Tak. Hermed er spørgsmålet sluttet.

Det næste spørgsmål er også stillet til socialministeren af fru Line Barfod.

Spm. nr. S 3

2) Til socialministeren af:

Line Barfod (EL):

Når regeringen har gennemført en række tiltag, der har store sociale og ulighedsskabende konsekvenser, bl.a. kontanthjælpsloftet, 300-timersreglen og starthjælpen, hvad vil ministeren så

gøre for at hjælpe disse mennesker ud af fattigdom og mindske uligheden?

Kl. 14:23

Formanden:

Først er det socialministeren for at svare.

Kl. 14:23

Socialministeren (Karen Jespersen):

Spørgsmålet går på, om nogle af de initiativer, som er gennemført af beskæftigelsesministeren, og som handler om kontanthjælpsloftet, starthjælpen og 300-timers-reglen, har øget uligheden, og hvad jeg vil gøre for at mindske den ulighed.

Der er det min vurdering, som jo understøttes af en række rapporter, at de ændrede regler tilsammen har øget beskæftigelsen blandt de mennesker, der var på de ydelser. På den måde mener jeg at de samlet set har bidraget til ligheden i samfundet, fordi de har bidraget til, at flere af de mennesker, der er på starthjælp eller er omfattet af kontanthjælpsloftet – 300-timers-reglen er det jo stadig væk sådan lidt uklart med, og den har jo ikke virket ret længe – er kommet i arbejde til stor gavn for dem selv og for det øvrige samfund.

Så skal vi selvfølgelig være opmærksomme på – som jeg også sagde i den tidligere besvarelse – om der er nogle mennesker med andre problemer end ledighed, som vi skal gå ind og hjælpe med at komme ud af de problemer: misbrug, manglende sundhed, manglende faglige forudsætninger for at bestride et job.

Men det, der har været hele problemet, er, at hvis man øger de her ydelser, bliver mange af de mennesker fanget i det, vi kalder fattigdomsfælden, som jo har gjort sig gældende på den måde, at mange af de her mennesker har siddet i en ledighed, der var for dyr til, at de kunne tage et job til mindstelønnen. De havde en overførselsindkomst, der var højere end mindstelønnen eller lige på kanten eller bare lidt højere; der har været forskellige beregninger her. Det var det, der var humlen ved det, og det betød ikke, at de havde en masse penge mellem hænderne, men for mange af dem betød det jo, at de havde en høj husleje.

Derfor handler det jo også om at sikre, at man bor i en bolig, som man har råd til at betale. Man gør jo folk en bjørnetjeneste, hvis man giver dem så høj en ydelse, at de ikke har råd til at tage et job til mindstelønnen.

Kl. 14:25

Formanden:

Så er det fru Line Barfod.

Kl. 14:25

Line Barfod (EL):

Det er godt nok noget af det mærkeligste, jeg længe har hørt. Altså, det, som er ministerens argumentation, er, at hvis folk bor i en lejlighed, hvor der er plads til dem og deres børn, er det bedre for dem og deres børn, at man skærer deres kontanthjælp ned, så de kan blive sat ud af deres lejlighed, inden de skal til at have et arbejde.

Jeg er altså ikke helt sikker på, at det er den bedste måde at give børn en god, tryk opvækst på, der gør, at de ikke får problemer, når de bliver større. Jeg synes, det ville være langt bedre at sikre, at de mennesker havde råd til at blive i den lejlighed, så deres børn også kunne blive i deres skoler, institutioner osv., frem for at familien skal sættes på gaden.

Det, vi har set, er jo, at antallet af mennesker, der bliver sat ud af deres lejlighed, er vokset eksplosivt, siden man indførte de her nedskæringer på kontanthjælpen. Vi har også set, at det kun er 5 pct. af dem, der er blevet ramt af kontanthjælpsloftet, som er kommet i arbejde, resten er bare blevet fattigere. Og jeg vil anbefale ministeren at gå ind på hjemmesiden loftsramteekspertes.dk, hvor hun kan se beretningerne fra nogle af de familier, som er ramt, og som beretter om, hvor hårdt det er ikke at kunne give sine børn de mest basale ting, ikke at have råd til at holde jul eller fastelavn eller fødselsdage eller noget som helst.

Men jeg kan forstå, at ministeren altså mener, at det er at gøre de her mennesker en tjeneste at sikre, at de kommer til at leve i den fattigdom.

Kl. 14:26

Formanden:

Socialministeren.

Kl. 14:27

Socialministeren (Karen Jespersen):

Det er selvfølgelig det rene vrøvl. Det, jeg beskriver, er, at vi har et helt grundlæggende problem, eller havde det, der gik ud på, at ydelsen var så høj, at det for mange mennesker – i hvert fald en del af dem på kontanthjælp, og det har været diskuteret i årevis – ikke kunne betale sig at tage et arbejde.

Nu er vi jo i den meget gunstige situation, at der er mange ledige job, og derfor er det jo fantastisk vigtigt, at de, der lever på kontanthjælp, får al mulig bistand fra kommunen til at få et arbejde.

Man maler et billede af, at det er sådan, at det er nogle kæmpe nedskæringer i forhold til ydel-

sen, men det er det jo ikke. Man kommer under mindstelønnen, men jo ikke dramatisk. Og det må jo stadig væk være sådan – og det undrer mig altså virkelig, hvis ikke man kan være enig i det – at det selvfølgelig skal kunne svare sig økonomisk at tage et arbejde.

Så er det fuldstændig rigtigt, at der har været nogle tal, som vi skal være ekstremt meget på mærkerne over for. De kommer fra Domstolstyrelsen, og de handler om, hvor mange folk der bliver sat ud af deres lejlighed. Jeg håber, at jeg i løbet af nogle dage kan offentliggøre nogle tal; det ser ud til, at de foreløbige tal er større end dem, der dækker virkeligheden.

Det ændrer ikke ved, at der er et problem, men de hjemløse, som vi havde op igennem 1990'erne og 1980'erne, var jo også for en stor dels vedkommende mennesker, der havde mistet deres lejlighed. Det betyder jo ikke, at vi ikke skal tage det spørgsmål alvorligt i dag, men vi har jo hele tiden haft problemet, og vi er jo godt i gang med at gøre noget ved det.

Kl. 14:28

Formanden:

Så er det fru Line Barfod.

Kl. 14:28

Line Barfod (EL):

Foreløbig stiger tallet jo. Det, jeg taler om, er ikke hjemløse – der kan være mange andre problemer i forhold til hjemløse – det, jeg taler om, er bl.a. børnefamilier.

Selvfulgelig kan man synes, det lyder fint med et slogan om, at det skal kunne betale sig at arbejde; så kunne man jo følge kravet fra de 100.000, der var på gaden i går, og sætte mindstelønnen i vejret. Det ville da være den bedste måde at sikre, at det kan betale sig at arbejde.

Nu ved jeg jo, at ministeren har været minister før og derfor kender reglerne, så ministeren ved godt, at hvis der ligger en vurdering af, at man er klar til at komme på arbejdsmarkedet og man siger nej til et job, så mister man sin kontanthjælp. Og derfor nytter det jo ikke noget at bruge det argument, at de her mennesker er nogle, der ikke vil arbejde, fordi det kan koste dem noget. For hvis de siger nej til et arbejde, mister de hele kontanthjælpen. Derfor kan det ikke være det reelle behov, der er i forhold til de her mennesker.

Hvis de ikke får et arbejde, er det, fordi der er andre grunde til, at de ikke kan klare et arbejde, og fordi arbejdsmarkedet i dag ikke vil acceptere mennesker, der ikke kan yde hundrede procent eller hundrede og tyve procent. Hvis man, som

tilfældet er med mange af de her mennesker, er syg – tidligere var det også kvinder på barsel, der blev omfattet af kontanthjælpsloftet osv. – har man ikke muligheden for at arbejde.

Jeg synes, ministeren skulle gå ind og læse beretningerne fra de familier, der er ramt, og se, hvordan det er at skulle klare sig – to voksne og mange børn – for 50 kr. om dagen til mad. Så tror jeg, at ministeren måske kunne begynde at overveje, at det altså ikke er luksusproblemer, vi snakker om, vi snakker om reel fattigdom i Danmark i dag.

Kl. 14:30

Formanden:

Socialministeren.

Kl. 14:30

Socialministeren (Karen Jespersen):

Jeg har selvfølgelig fulgt med i de skæbner, og jeg vil blive ved med at læse den hjemmeside, men jeg har altid syntes, at det var en utrolig snæver tilgang, som fru Line Barfod og Enhedslisten har til det her spørgsmål – som om man kunne løse dårligt stillede menneskers problemer ved at hæve deres kontanthjælp.

Der var jo rigtig mange enlige forsørgere, der var fanget i fattigdomsfælden op igennem 1980'erne og 1990'erne, enlige forsørgere med et meget lille netværk, som sad i en dyr lejlighed, og som ikke kom ud af stedet i livet – hverken dem eller deres børn – med det resultat, at også deres børn fik en skrøbelig opvækst.

Jeg sagde ikke noget om, at folk ikke vil arbejde, jeg sagde helt tydeligt, at kommunerne også skal være bedre til at bistå dem med at få et arbejde. Og samlet set har de her regler altså været med til at styrke de dårligt stilledes mulighed for at komme ind på arbejdsmarkedet.

Kl. 14:31

Formanden:

Så er det fru Line Barfod for et sidste spørgsmål.

Kl. 14:31

Line Barfod (EL):

Det er jo lidt sjovt, hvis man siger, at det har været med til at styrke det, at det så kun er 5 pct. af dem, der er blevet ramt, der er kommet i arbejde. Hvis det var så glimrende et instrument, som ministeren siger det er, burde det jo være mange flere end 5 pct., der kom i arbejde.

Det tyder jo på, at vi har ret, når vi siger, at de fleste af de her mennesker har mange andre problemer end arbejdsløshed, og at de ikke kan gå ind og tage de job, der er ledige. Der mangler et arbejdsmarked, som er åbent for, at man kan

være på arbejdsmarkedet, selv om man ikke kan yde hundrede og tyve procent.

Dertil kommer så, at hvis man ikke har penge til at købe mad for, hvis man ikke har penge til at betale sin husleje, hvis man ikke har råd til at købe vinterstøvler til sine børn, nu hvor det bliver koldt, er det meget svært at have overskud til at blive rask, så er det svært at have overskud til at gå i gang med en uddannelse eller at have overskud til at gå ud og søge job, og hvad der ellers skal til for at komme i arbejde.

Det kan godt være, at ministeren synes, det er meget ensporet at fokusere på, at folk skal have råd til deres bolig og skal have råd til mad og tøj, men hvis man står midt i det, er det altså det, der er det fuldstændig afgørende, og så har man ikke plads til andet.

Jeg har personligt set masser af eksempler på, at mennesker – det er nogle af de klienter, jeg har haft som advokat – når de fik ro omkring deres økonomi, f.eks. fordi de fik tilkendt en førtidspension, fik overskud til så at kunne begynde at deltage i andre ting. Men man kan ikke, når man ikke har råd.

Kl. 14:32

Formanden:

Så er det socialministeren.

Kl. 14:32

Socialministeren (Karen Jespersen):

Jeg er helt med på, at der i forbindelse med de familier, vi snakker om her, er brug for, at vi gør en forstærket indsats. Det er en central politisk opgave, hvor man siger, at man ikke kan løse den ved bare at hæve kontanthjælpen, for vi har set, at de tilsvarende familier faktisk har levet et meget dårligt liv i mange år, selv om de havde en højere kontanthjælp.

Det, det handler om, er jo også at få identificeret, hvad det er for problemer, de i øvrigt har. Rigtig mange af de familier, jeg kender til, har jo også en gæld, og man kan sige, at det er et vigtigt bidrag at hjælpe dem ud af den gæld. Her ligger der jo også et initiativ, hvor man kan sige, at vi godt kan gøre noget mere for at komme videre med at hjælpe folk med nogle af de andre problemer, de står med.

Det er fuldstændig rigtigt, at der er en gruppe, som har brug for, at der bliver gjort en indsats – det er der også blevet gjort, og det er jo en af grundene til, at der er 30.000 færre langtidskontanthjælpsmodtagere. Så der er jo kommet langt flere af de mennesker, der har det særlig svært, i arbejde i dag, og det er altså en af de bedste veje til at hjælpe dem.

Kl. 14:33

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):
Tak. Så er spørgsmålet sluttet.

Spm. nr. S 2

3) Til socialministeren af:

Per Clausen (EL):

Når der på sundhedsområdet er stor social ulighed, hvor de laveste socialgrupper – fordelt efter uddannelse, erhverv og indkomst – er udsat for flest sundhedsrisici og dermed en højere sygelighed og dødelighed end resten af befolkningen, hvad har ministeren så tænkt sig at gøre for at mindske denne ulighed i sundhed?

(Taget tilbage af spørgeren).

Spm. nr. S 5

4) Til socialministeren af:

Per Clausen (EL):

Når ulighed i sundhed bl.a. opstår på grund af stigende økonomisk ulighed, har ministeren så tænkt sig at tage initiativer for den gruppe, der må leve i relativ fattigdom som følge af lave sociale ydelser, og dermed sikre, at fattigdom i Danmark ikke er lig med omfattende helbredsproblemer og en for tidlig død?

(Taget tilbage af spørgeren).

Spm. nr. S 4

5) Til ministeren for ligestilling af:

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Vil ministeren på baggrund af erfaringerne fra Island, Norge og Sverige og de seneste tal for fordelingen af barselorlovsuger mellem mænd og kvinder redegøre for sin holdning set fra en ligestillingsvinkel til at øremærke en del af barselorloven til mænd?

Kl. 14:33

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):
Jeg giver ordet til ministeren.

Kl. 14:33

Ministeren for ligestilling (Karen Jespersen):
Spørgsmålet handler om barselorlov til mænd, og det lyder:

»Vil ministeren på baggrund af erfaringerne fra Island, Norge og Sverige og de seneste tal for

fordelingen af barselorlovsuger mellem mænd og kvinder redegøre for sin holdning set fra en ligestillingsvinkel til at øremærke en del af barselorloven til mænd?«

Jeg vil sige, at sådan som vores barselorlov i dag er skruet sammen, mener jeg ikke, at vi her og nu skal gå ind og ændre på den lovgivning. Vi har jo lavet loven – jeg kan ikke huske, hvor lang tid det er siden, men det er ikke så frygtelig længe siden – hvor mænd har mulighed for at tage næsten halvdelen af barselorloven. Det, vi ved, er, at noget af det, der er helt afgørende for, om man gør det, er arbejdspladskulturen, og det er også muligheden for at få fuld lønkompensation, som man jo kan få på nogle arbejdspladser som led i overenskomsten. Hvis vi gik ind i dag og øremærkede barselorlov til mænd – f.eks.

3 måneder, som jo er det, der er mest på tale – så risikerede vi jo faktisk, at en del af de børn, hvis fædre ikke tog barselorlov, kom 3 måneder før i institution, at de så at sige mistede de 3 måneder.

Derfor synes jeg altså, at det, vi skal gøre i dag, er at gøre alt, hvad vi kan, for at påvirke, at man lokalt tager det her alvorligt i overenskomsterne på den enkelte arbejdsplads, fordi det jo er sindssygt vigtigt, at mænd tager barselorlov – ikke bare for mændenes egen skyld og for kvindernes, men jo i høj, høj grad også for børnenes skyld.

Kl. 14:35

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):
Hr. Jørgen Arbo-Bæhr.

Kl. 14:35

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Nu går jeg ud fra, at ligestillingsministeren går ind for en større ligestilling mellem mænd og kvinder. Det hørte jeg ikke ministeren forholde sig til, fordi hvis vi nu ser bort fra teorien og vender os til virkeligheden, er det jo sådan, at i dag med den barselorlov, som regeringen har skruet sammen, står mændene for 4 pct. af de barselorlovsuger, der bliver taget, og kvinderne står for 96 pct. Hvis man ser på erfaringerne der, hvor man har en øremærket barselorlov, er tallene nogle fuldstændig andre. I Norge, i Island og i Sverige står mændene for et sted mellem 15 og 20 pct. af barselorloven. Vi har allerede nu strik- ket ordninger sammen med en barselfond.

Langt de fleste overenskomster har fuld løn under barsel i en kortere eller længere periode. Alle forudsætninger er til stede for en større ligestilling.

Jeg kunne godt tænke mig at høre, om ikke ligestillingsministeren i det mindste vil erkende, at den skæve fordeling af barselorloven er en medvirkende årsag til manglende ligestilling på løn, manglende ligestilling på adgangen til arbejdsmarkedet, manglende ligestilling på at opnå advancement og manglende ligestilling i pensionsalderen. Er det ikke rigtigt, at det er en konsekvens af den skæve fordeling, som skyldes regeringens barselorlovsregler?

Kl. 14:37

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):
Ministeren for ligestilling.

Kl. 14:37

Ministeren for ligestilling (Karen Jespersen): Jeg kender ikke til undersøgelser, der kan pege på, at det har så vidtgående konsekvenser, hvis mænd tager noget mere barselorlov, men jeg er meget, meget stærk tilhænger af, at det sker, og vil også meget, meget gerne bidrage til, at det sker. Det kan jo ikke lade sig gøre at tvinge mænd til barselorlov, hvis holdningen ikke er til stede, og det, der virkelig undrer mig, er, at der ikke er flere mænd, der bruger den mulighed, de har i dag. Altså, de har jo muligheden, og det, der kunne være interessant, er også at høre, hvad Enhedslisten egentlig gør for at bidrage til den holdningsændring. Jeg kan huske, at man engang havde et slogan, der – tror jeg – hed: Styrk kampen i hverdagen, stem VS på valgdagen. Der handlede det om, at der, hvor man ændrede samfundet, var ved, at man gjorde sig gældende med holdningspåvirkning, aktioner og andre ting, overenskomstkrav til det her spørgsmål. Det er den her folketingsfiksering, hvor man kan sige, at man ikke kan ændre befolkningens holdning alene ved en lovændring, for det skal gå hånd i hånd, og jeg synes, at vi altså mangler et stykke af vejen til at få mænd til at begynde at tage den barselorlov, inden det andet kan komme på tale.

Kl. 14:38

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):
Hr. Jørgen Arbo-Bæhr.

Kl. 14:38

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jeg tror, at ligestillingsministeren kan være ganske rolig for Enhedslistens indsats der, hvor vi har noget at skulle have sagt, nemlig i spørgsmålet om fuld løn under barsel, en barselfond, som vi har været med til, men hvor er det nu, ligestillingsministeren har indflydelse? Det er i forhold til lovgivningen. Ligestillingsministeren

har ansvaret for, at vi i dagens Danmark halter uhjælpeligt bagud i forhold til de øvrige nordiske lande, og det er lidt slående, at ligestillingsministeren gør det til et problem for mændene, at de ikke bare tager den her barselorlov, når man kan se, at der, hvor den er øremærket – i Norge, Island og Sverige – tager mændene den barselorlov, som de rent faktisk har fået tildelt lovgivningsmæssigt. Jeg ved ikke, om ligestillingsministeren mener, at danske mænd er mindre ligestillingsmindede eller barselorlovsminde-ede eller vil tage sig mindre af deres børn end nordmænd, svenskere og islændinge, men jeg ved, at den lovgivning, ministeren har ansvaret for, medfører, at mænd i Danmark kun tager 4 pct. af barselorloven, hvilket er et sted mellem en fjerdedel og en femtedel af det, de tager i de øvrige nordiske lande. Vil ministeren se på det kæmpe ligestillingsproblem eller gøre noget ved det?

Kl. 14:39

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):
Ministeren.

Kl. 14:39

Ministeren for ligestilling (Karen Jespersen): Nu er det sådan, mener jeg, at det i Island er en barselorlov med fuld løn, så det kan ikke uden videre sammenlignes. Familienministeren, som den her lovgivning jo hører under, har bedt Socialforskningsinstituttet om at kortlægge, hvad bevæggrundene egentlig er: Hvornår tager mænd barselorlov? Og med hensyn til dem, der ikke gør det, hvad kunne så bringe dem til at gøre det? Og det bliver interessant at se, når vi får den rapport. Men man kan jo gøre meget også som politiker ved at påvirke holdninger. Da virksomheders sociale ansvar blev søsat for en del år siden, havde folk den holdning: Det kan man ikke påvirke, der skal lovgives. Der har det jo rykket betydeligt på holdningerne med hensyn til at tage mennesker med nedsat erhvervsevne ind på virksomhederne. Og det tror jeg også man kan gøre her. Der kan man gøre meget, og jeg mener, det er vigtigt, hvis man overhovedet vil diskutere en lovændring, at berede vejen, sådan at der kommer en holdningsændring, og jeg håber på, at den SFI-rapport kan give os nogle bidrag til at se, hvorfor pokker danske mænd ikke tager noget mere barselorlov.

Kl. 14:41

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):
Hr. Jørgen Arbo-Bæhr.

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

For det første bliver jeg nok lige nødt til at rette ligestillingsministeren, for man har ikke fuld løn i Island; man har 80 pct. af lønnen. Men det kan nu være, hvad det være vil, for i Danmark har vi jo i større eller mindre udstrækning i overenskomsterne fuld løn under barsel i 4 uger eller i 8 uger eller i 12 uger, afhængigt af hvad det er for en overenskomst. Så alle forudsætningerne er der jo – alle forudsætningerne er der.

Jeg kunne godt tænke mig så til sidst at spørge ligestillingsministeren: Hvis det nu viser sig, at det er en barriere for, at mænd tager barselorlov, at der ikke er den øremærkede barselorlov på f.eks. 13 uger eller 12 uger, vil lovgivningen så blive ændret – ja eller nej?

Kl. 14:41

række kvindefag – særlig inden for offentlige serviceområder som børnepasning og ældrepleje – lider under meget lave lønninger, og herunder for sin indstilling til en særlig lønpulje på finansloven, der kan medvirke til et lønloft for de lavtlønnede kvinder i det offentlige?

Kl. 14:42

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen): Jeg skal straks give ordet til ministeren for besvarelse.

Kl. 14:42

Ministeren for ligestilling (Karen Jespersen): Spørgsmålet handler om ligeløn eller mangel på samme. Spørgsmålet lyder:

»Vil ministeren redegøre for, hvad regeringen vil gøre for at mindske den del af lønforskellene mellem mænd og kvinder, som skyldes, at en række kvindefag – særlig inden for offentlige serviceområder som børnepasning og ældrepleje – lider under meget lave lønninger, og herunder for sin indstilling til en særlig lønpulje på finansloven, der kan medvirke til et lønloft for de lavtlønnede kvinder i det offentlige?«

Kl. 14:42

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen): Ministeren.

Kl. 14:42

Ministeren for ligestilling (Karen Jespersen):

Jeg vil ikke stå her og tage forskud på en rapport, jeg ikke kender, og det ved hr. Jørgen Arbo-Bæhr også godt, men vi kan i hvert fald se frem til, at den kommer, og det kan jo være en kærkommen anledning til at sørge for, at hele det her spørgsmål kommer på dagsordenen, også sådan at man ændrer holdning. F.eks. ved vi jo fra en stor virksomhed som TDC, der virkelig har gjort det her til en mærkesag og nærmest opfordrer deres ansatte til at tage barselorlov og støtter dem i det, at der er der rigtig mange mænd, der gør det. Det synes jeg bare er en kanongod måde at gøre det på, og det gør jo altså, at der bliver indarbejdet den holdning, at mænd selvfølgelig tager barselorlov på lige fod med kvinder. Så det er vi helt enige i, og jeg håber virkelig på, at det også ændrer sig her i de kommende år.

Kl. 14:42

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):

Tak til ministeren. Spørgsmålet er sluttet.

Det næste spørgsmål er stillet til ministeren for ligestilling af hr. Jørgen Arbo-Bæhr.

Spm. nr. S 6

6) Til ministeren for ligestilling af:

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Vil ministeren redegøre for, hvad regeringen vil gøre for at mindske den del af lønforskellene mellem mænd og kvinder, som skyldes, at en

Jeg mener ikke, at politikere skal til at lovgive om og blande sig i anliggender for arbejdsmarkedet ved at lave en lønpulje, og det er helt grundlæggende. Jeg mener, at det i virkeligheden også er at stikke sig selv og borgerne blå i øjnene, hvis man tror, at det ville ændre på lønstrukturen. Selvfølgelig ville der være nogle mennesker, der ville kunne få et løft her og nu, men det ville jo ikke ændre på lønstrukturen. Det tror jeg simpelt hen ikke på.

Vi kan se, at de i et land som Frankrig lovgiver for arbejdsmarkedet, så de er helt blå i hovedet, og jeg ville langt hellere være kvinde på arbejdsmarkedet i Danmark, end jeg ville være det i Frankrig, fordi der netop ikke her er stærke fagforeninger og de nødvendige holdninger. Vi er jo nået meget længere i Danmark, fordi vi har den danske model med stærke organisationer, der samarbejder om at finde løsninger på de her spørgsmål.

Noget af det, der ligger i spørgsmålet, er jo også, hvordan vi får gjort op med det meget kønsopdelte arbejdsmarked. Der drejer det sig jo igen om holdninger. Hvad er årsagen til, at man havner i de job, man havner i? En del af regeringens kvalitetsreform er jo at komme med initiativer, der kan gøre arbejdsmarkedet mindre kønsopdelt og sørge for en mere blandet sammensætning, for det kan også være vejen til at komme af med de lønforskelle, der stadig væk findes mellem mænd og kvinder.

Kl. 14:44

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):
Hr. Jørgen Arbo-Bæhr.

Kl. 14:44

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Nu kan jeg høre af svaret, at ligestillingsministeren ikke vil gøre noget for, at ansatte i de fag, der i dag i vid udstrækning er præget af kvinder – vi snakker om, at ca. 85-86 pct. i disse fag er kvinder – får et lønløft. I forlængelse af det kunne jeg godt tænke mig at vide, om det virkelig kan være rigtigt, at ministeren ikke vil erkende, at staten og regeringen har en stor indflydelse på løndannelsen i det offentlige. Kan det virkelig være rigtigt, at det fuldstændig er på skræmt, når man i kommuneaftalerne år efter år fastlægger, at forhandlinger vedrørende overenskomster skal medføre en begrænset lønudvikling for de offentligt ansatte? Kan det virkelig være rigtigt, at man, når man laver kommuneaftaler og afsætter en vis mængde penge til kommunerne at gøre godt med, så også fastlægger rammerne for en lønudvikling, der jo har betydning for kommunernes økonomi? Vil man ikke erkende, at regeringen og staten har den afgørende indflydelse på, om der er plads til de lønforbedringer, som vil kunne fremme ligeløn i Danmark?

Kl. 14:46

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):
Ministeren.

Kl. 14:46

Ministeren for ligestilling (Karen Jespersen):

Den diskussion, der nu bliver rejst, er jo om noget helt andet, som selvfølgelig er relevant: Hvad er statens og kommunernes holdning som arbejdsgiver i forhandlingerne? Kommunerne har jo inden for den ramme, de aftaler, en enorm spændvidde af grupper af ansatte med helt forskellige lønforhold, og der er det jo så op til kommunerne som arbejdsgiver at finde ud af, hvordan de vil prioritere inden for den lønramme og også inden for de krav, der bliver stillet lokalt.

Vi har jo en god, lang tradition i Danmark for, at man forhandler sig frem til lønudviklingen på arbejdsmarkedet. Jeg mener ikke, det kan være vejen frem, at vi skal sidde her i Folketinget og dele poser med penge ud til de forskellige grupper. Jeg mener virkelig, at det ville være en ekstremt kortsigtet løsning – hvis det overhovedet ville være en løsning – der på lang sigt ville skade vores model.

Kl. 14:47

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):
Hr. Jørgen Arbo-Bæhr.

Kl. 14:47

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Nu er det jo en del af regeringens politik at dele puljer ud til både det ene og det andet og det tredje og det fjerde, men det, der er det interessante her, er, at kommuneaftalerne på intet tidspunkt har bevirket, at der var penge. Der har ikke på noget tidspunkt været afsat nogle penge til et lønløft for de mange kvinder, som arbejder inden for den offentlige service.

Så er det, jeg må spørge mig selv: Når ministeren nu ikke vil gøre noget for det her lønløft og sørge for, at der er penge og råderum til det, betyder det så, at ministeren faktisk går ind for, at de kvinder, der i dag arbejder inden for den offentlige service, har lønninger, der ligger på ca. 80-81 pct. af de mænds på det private arbejdsmarked, som har en tilsvarende uddannelse? Er det rimeligt for ligelønnen, eller vil ministeren gøre noget for at få lukket det løngab så meget som muligt? Og hvordan vil ministeren gøre det, hvis det ikke er ved at afsætte penge til det, så kommunerne kan indfri lønløfterne?

Kl. 14:48

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):
Ministeren.

Kl. 14:48

Ministeren for ligestilling (Karen Jespersen):

Det er altså noget værre vrøvl, og det ville være at bevæge sig ud på det totale skråplan, hvis man under en aftale identificerede den gruppe og den gruppe, så vi ligesom skulle sidde og sige, at vi mener, at det er dem, der skal have lønforhøjelse.

Det er et anliggende mellem kommunen som arbejdsgiver og så de grupper, som det handler om; altså hvordan de stiller krav, og hvordan kommunen vælger at sige, at nu vil den faktisk gerne sikre, at den kan holde på den her gruppe af ansatte. Det er så i øvrigt tilsyneladende det, der er ved at ske i nogle af kommunerne, som faktisk giver højere lønninger til nogle af de lavtlønnede grupper, fordi de er bange for, at de ellers ikke har hænder nok. Det er den måde, mekanismen virker på, og også ved, at der er grupper, der presser på.

Hvis vi begynder at identificere en gruppe, hvorfor så ikke også en anden gruppe eller tredje gruppe? Vi ved jo godt, at den debat allerede har været der med skolelærere og sygeplejersker og politibetjente. Hvorfor skal de så ikke have?

Så skal vi da også sætte en pulje af til dem! Får de tilstrækkelig høje lønninger ud fra hr. Jørgen Arbo-Bæhr vurdering?

Jeg mener simpelt hen ikke, at det er på den måde, man kan sikre løndannelsen. Man kan gøre det på den måde, som vi også gør det i kvalitetsreformen, nemlig ved at gå mere ind i efteruddannelse, sådan at de grupper får et bedre grundlag at stille lønkrav på.

Kl. 14:49

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):
Hr. Jørgen Arbo-Bæhr for et sidste spørgsmål.

Kl. 14:49

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Nu har jeg ikke på noget tidspunkt været fortaler for, at der skulle afsættes penge til den gruppe og den gruppe og den gruppe. Jeg siger, at der *burde* afsættes en pulje penge, der *bør* afsættes en pulje penge, der *skal* afsættes en pulje penge til at give et generelt lønloft. Det er selvfølgelig overenskomstparterne, der bestemmer, hvem der skal have hvad.

Det skal være et generelt løft for de offentligt ansatte, fordi det ikke alene har stor betydning for dem, der generelt føler, at de er lavtlønnede, men betydning for lige løn mellem mænd og kvinder i Danmark. Det er nu engang sådan, at inden for det offentlige arbejder der flest kvinder, og inden for det private arbejder der flest mænd. Det er en hovedårsag til den manglende ligeløn, at de offentligt ansatte halter bagefter.

Jeg siger ikke, at der skal være en lønpulje til en bestemt gruppe. Overenskomstparterne skal nok selv fordele de her penge. Jeg siger bare, at der i dag ikke er nogen penge til fordeling. Det er det, der er problemet. Der er simpelt hen ingen penge, så man kan få udligning den her lønforskel mellem mænd og kvinder.

Hvis vi nu siger, at det ikke skal være en øremærket lønpulje til bestemte grupper, men en lønpulje, som kan bruges til lønforhøjelser ved overenskomstforhandlingerne, hvad vil ligestillingsministeren så sige til det?

Kl. 14:51

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):
Så er det ministeren for at svare.

Kl. 14:51

Ministeren for ligestilling (Karen Jespersen):

Jeg siger stadig væk, at det er en helt forkert måde at gribe det an på. Jeg mener igen, at det er en utrolig fiksering og tro på, at lovgivningen løser alt.

Vi kan f.eks. se, at vi er ved at have en ny gruppe kvinder i det danske samfund, nemlig kvinder med anden etnisk baggrund, indvandrerbaggrund, som har utrolig svært ved at få en tilknytning til arbejdsmarkedet, og når de får det, er det jo ofte lavtlønnede job. Her er det jo meget vigtigt også at lave en holdningspræget indsats, så man sikrer, at de kvinder kan komme ud på arbejdsmarkedet og gøre en indsats dér, og ligeledes sikrer, at arbejdsmarkedet bliver mindre kønsopdelt.

Det problem er ikke så ligetil at lovgive sig ud af, men vi har da en meget vigtig funktion i at gå ind og påvirke holdningerne og også i at tage en række initiativer, der kan understøtte sådan nogle holdningsændringer. Det tror jeg altså mere på. Jeg tror, at det gør mere skade end gavn at lave en lønpulje, og at det vil ødelægge den danske model, og det er jeg meget stærk modstander af.

Kl. 14:52

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):
Spørgsmålet er sluttet.

Kl. 14:52

Meddelelser fra formanden

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):
Der er ikke mere at foretage i dette møde.

Folketingets næste møde afholdes i morgen, torsdag den 4. oktober 2007, kl. 10.00.

Jeg henviser til den dagsorden, der er opslået i salen.

Mødet er hævet. (Kl. 14:52).